

FACULTAT D'EMPRESA I COMUNICACIÓ

Treball de Fi de Grau

'Sobre rodes'

Marina Rodríguez Pelaz

Modalitat: *professionalitzador*

Grau en Comunicació Audiovisual

Tutor/a: Joan Frigola Reig

Vic, maig de 2018

ÍNDIX

1. INTRODUCCIÓ	4
2. OBJECTIUS	4
3. METODOLOGIA	7
3.1. Preproducció	7
3.2. Producció	8
3.3. Postproducció	9
4. MARC TEÒRIC	10
4.1. Benchmarking	10
4.1.1. Aspectes a analitzar	10
4.1.2. Els programes	10
4.2. Referents	18
5. EL FORMAT	21
5.1. Narrativa audiovisual	21
5.2. Estructura	21
5.3. Periodicitat i horari d'emissió	22
5.4. Durada	22
5.5. Target	23
5.6. Contingut	23
6. PRIMERA TEMPORADA	25
6.1. Miguel Luque	25
6.2. Quim Vilamajó	26
6.3. El Gato Verde	27
6.4. Demanoenmano (DMEM)	28
7. LA REALITZACIÓ	30
7.1. Fotografia	30
7.2. Localitzacions	30
7.3. Grafisme	30
7.4. Tipus de muntatge	31

8. EL RODATGE	32
8.1. Teaser	32
8.1.1. Guió.....	32
8.1.2. Pla de rodatge.....	32
8.1.3. Pla de producció	32
8.1.4. Jornada 1 - 11 març 2018	33
8.2. Capítol Pilot	33
8.2.1. Guió.....	33
8.2.2. Pla de rodatge.....	34
8.2.3. Pla de producció	34
8.2.4. Jornada 2 – 17 abril 2018	34
8.2.5. Jornada 3 – 23 abril 2018	36
9. EL MUNTATGE	37
10. XARXES SOCIALS	41
10.1. Instagram.....	41
10.2. Twitter	41
10.3. Facebook	42
11. CRONOGRAMA DE TREBALL	43
12. PRESSUPOST	46
Finançament.....	47
13. CONCLUSIONS	48
14. AGRAÏMENTS	52
15. BIBLIOGRAFIA	54
16. WEBGRAFIA	54

1. INTRODUCCIÓ

El que llegireu a continuació és el resultat de mesos de feina dedicats al Treball de Fi de Grau. I de ben segur que li hauria dedicat més hores, i el resultat podria haver estat un altre (millor, segur). Però el que no canviaria de cap de les maneres és l'essència del programa, en Marc Buxaderas. I quina millor introducció per aquest projecte que explicar-vos qui és.

En Marc Buxaderas és un noi de 18 anys que va néixer i viu a Aguilar de Segarra, un poble de 253 habitants (segons dades del 2016) de la comarca del Bages. Des que el vaig conèixer a un torneig de bàsquet amb cadira de rodes pel Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat que em vaig quedar amb ganes de saber més sobre ell i la seva història. En Marc juga al bàsquet a l'equip de l'escola del Barça, fa surf a l'estiu, esquia a l'hivern i munta a cavall. En aquests moments està acabant segon de batxillerat i combina els estudis amb un projecte personal, que va començar de manera altruista i amb el que en un futur, segurament, s'hi podria guanyar la vida. A més, en Marc té una paràlisi cerebral que el condiciona, per això que va amb cadira de rodes. Entre les seves aspiracions de futur hi ha la d'estudiar la carrera de Periodisme a la universitat, però encara no és segur, ja que de moment està centrat a acabar el batxillerat i invertir més temps i esforços en el seu projecte personal. Així m'ho explicava un 22 de gener durant la nostra primera trobada a una cafeteria de Mataró, després que ell sortís de fer un taller a l'Institut Damià Campeny. La transcripció de l'entrevista la trobareu a la pàgina 3 de l'Annex. Espero que d'en Marc se'n parli, i molt, amb els anys. Crec que és una d'aquelles persones amb les quals has d'intercanviar 4 paraules, sí o sí, una vegada a la vida. Us ho explico molt segura perquè he tingut la sort de conèixer-lo. Però no és el mateix que us ho expliquin que ho comproveu vosaltres mateixos. És per això que us convido a veure 'Sobre rodes'.

Aquest és un programa de càpsules televisives que té com a màxim referent 'Vides Aturades' de la campanya Casa Nostra Casa Vostra. Especialment pel seu format, però també pel seu contingut d'interès social. Si algú em donés a escollir un entre tots els programes que existeixen per treballar-hi, seria aquest sense dubte: històries reals, crues, que ningú vol escoltar. Problemes que ens afecten a tots i que no ens

n'adonem fins que ens toquen de ben a prop. Parlo de la situació en què es troben les persones refugiades que viuen a camps com Idomeni, a Grècia. Però aquest no és el tema. En Marc, com jo, té viu l'esperit periodístic. I ell és conscient de les seves limitacions a l'hora d'accedir a la universitat. Estan suficientment preparades per acollir a alumnes que requereixen necessitats especials? Aquesta i moltes altres preguntes m'han anat sorgint a partir del Treball Final de Grau.

L'aventura real en el projecte comença quan vaig proposar-li a en Marc conduir un programa de televisió. Aquesta és la primera vegada que es llença a fer de periodista, i de quina manera! Crec que ha aprovat, i amb nota. Vosaltres què en penseu? Al programa pilot, en Marc entrevista a l'esportista d'elit Miguel Luque. A més, en un *teaser* li explica a un amic la manera en què l'he enredat per presentar 'Sobre rodes' i com d'un dia per l'altre (o més entremig), es troba al Club Natació Granollers (a més de 88,5 km de casa) per conèixer a un nedador paralímpic amb ni més ni menys que cinc medalles a les seves espatlles.

2. OBJECTIUS

L'objectiu general d'aquest Treball de Fi de Grau és completar tot el procés de producció d'un programa de televisió en format de càpsules de curta durada: des que sorgeix la idea inicial, fins que agafa forma i es fa realitat a l'última fase d'edició i muntatge. A partir d'aquest objectiu general se'n deriven d'específics.

1. Seleccionar i analitzar contingut audiovisual que, d'entrada, compleixi amb tres premisses: curta durada del relat, programació seriada i un protagonista per capítol.
2. Dissenyar un format de televisió que presenti, com a mínim, una diferenciació dins la indústria audiovisual d'avui dia.
3. Posar a prova els coneixements i les habilitats tècniques que he assolit al llarg del Grau en Comunicació Audiovisual.
4. Dirigir i produir de manera autònoma un equip de persones de la manera més similar possible a com es faria al món professional.
5. Transmetre el contingut d'una manera amable i fugir del sensacionalisme associat a les persones amb discapacitat

Els objectius específics són part del procés que comporta la realització de 'Sobre rodes', l'objectiu principal del Treball de Fi de Grau. Si més no, m'agradaria explicar de manera més extensa el punt número 5. Quan parlo de sensacionalisme em refereixo al sentiment que sovint la majoria de la societat relacionem amb un o una discapacitat/ada. En Marc i la resta de persones que requereixen algun tipus d'atenció especial no són "pobrets". Ells, com tots nosaltres, treballen intensament dia a dia per assolir els objectius que es proposen. No esperen que els regalem res ni que sentim llàstima. El que hem de fer és incloure'ls a tots els àmbits de la societat: tant a les relacions personals, a l'oci i l'entreteniment, al món laboral, etc. El ritme i el to del programa pretén allunyar a l'audiència de tots aquests pensaments que no són els correctes.

3. METODOLOGIA

3.1. Preproducció

Des d'un inici he tingut molt clar el format del programa: les càpsules televisives; càpsules pel format reduït i televisives perquè és el mitjà per on s'emetrà. La idea de programa em va sorgir quan vaig veure 'Vides Aturades' de la campanya Casa Nostra Casa Vostra. Aquest és, segur, el meu màxim referent. Per començar a treballar en el projecte, vaig haver de fer una recerca dels programes que s'han realitzat fins ara per analitzar-los: el benchmarking. En primer lloc, vaig decidir en quins aspectes em volia fixar, com ara la temàtica, i després vaig fer el triatge de programes. Un cop els vaig haver analitzat és quan vaig començar a definir paral·lelament el format del meu projecte alhora que vaig escollir quins serien els meus referents: estètics, temàtics, de realització, etc. El benchmarking i els referents són, doncs, el meu marc teòric que un cop tancat vaig aparcar per centrar-me en la producció.

El meu primer objectiu era donar contingut i estructura al programa. Escollir la temàtica de la primera temporada va ser una tasca difícil fins que, com passa moltes vegades, vaig recordar quant em va agradar conèixer a en Marc Buxaderas. Quan em vaig plantejar el format del programa, en un principi en Marc havia de ser un dels protagonistes de les càpsules. Aleshores no hi havia la figura d'un conductor. Després de conèixer la seva predisposició i saber que tenia les mateixes ganes que jo de tirar endavant el projecte junts, li vaig proposar que agafés el rol de presentador. Vaig creure que seria més fàcil estructurar els capítols a través de la figura d'un conductor de programa. Per parlar-ho amb en Marc, ens vam trobar un matí a Mataró. Ell sortia d'una xerrada a un institut amb en Biel, de l'Associació Amics d'en Biel'. Vam seure a una cafeteria i vam estar parlant durant prop d'una hora. Prèviament m'havia preparat unes preguntes per a poder conduir la conversa. D'aquesta manera, el mètode que vaig utilitzar va ser el de **l'entrevista semiestructurada** per donar peu a respostes obertes, en alguns casos, i d'altres a tancades. Vaig enregistrar la veu de la conversa amb el telèfon mòbil i posteriorment la vaig transcriure. Amb les respostes sobre paper, vaig ressaltar el que més interessant em va semblar de la vida d'en Marc i vaig estructurar-ho per blocs: la seva vida quotidiana amb les dificultats que li comporta la discapacitat, la seva relació amb l'esport, el seu projecte personal i per últim, les seves

aspiracions de futur. Arribats a aquest punt, em va semblar molt bona idea que tots aquests aspectes de la vida d'en Marc s'anessin descobrint a mesura que avancen els capítols; i que fos a través de les converses entre el presentador i l'entrevistat, en cada cas. Vaig decidir, doncs, que la primera temporada estarà protagonitzada per quatre persones i/o col·lectius, anònimes o no, que per un motiu o un altre pateixen una discapacitat però que això no els impedeix fer tantes coses com fa en Marc.

En un principi, al meu cap, les càpsules havien de ser d'una durada aproximada de 3 a 4 minuts, com és el cas de 'Vides Aturades'. Més endavant, quan va anar agafant forma el programa, em vaig adonar que no seria suficient. És per això que el primer canvi va ser ampliar la durada de cada capítol al voltant dels 10 minuts. El primer candidat per protagonitzar el capítol pilot, el corredor del Rally Dakar Isidre Esteve, va caure molt de pressa. Quan li vaig proposar participar en el projecte es va fer enrere en el moment. Però de sobte, parlant amb un company de feina de Vallès Visió durant un rodatge, em va parlar sobre en Miguel Luque, nedador paralímpic de Parets. Vaig aconseguir el seu número de telèfon i per tant, amb una trucada vam poder parlar-ho. De seguida es va engrescar, però em va posar una única "condició": que si rodàvem a una piscina, havia de ser preferentment al Club Natació Granollers on ell entrena cada setmana.

3.2. Producció

La producció del programa es basa, bàsicament, en la preparació i els rodatges del *teaser* i del capítol pilot. En total van ser tres les jornades de gravació: una al maig i les altres dues a l'abril. 3 hores i mitja de rodatge que han acabat sent menys de les previstes durant la preproducció. El més complicat d'aquesta fase ha estat dirigir i alhora participar en el programa davant de la càmera. I dic complicat perquè és la primera vegada que m'implico sola en un projecte d'aquestes característiques. Per sort confio plenament amb l'equip de persones que em van ajudar durant el rodatge. Em podia fiar d'ells i elles 100% a l'hora de delegar les feines. Com van ser aquestes jornades està especificat a l'apartat de rodatge. Però, per què un *teaser*?

El que em sembla molt important per entendre el format del programa és que l'audiència sàpiga com en Marc i jo hem arribat fins a aquest punt. Per això vaig decidir explicar-ho en un *teaser* que resumeixi la història d'en Marc i meva, i a l'hora que

adopti el paper de promoció del programa. Vaig estar pensant en diverses idees per a il·lustrar-ho, i finalment em va semblar una bona opció la proposta d'un muntatge altern entre un monòleg d'en Marc i l'escena al cotxe.

3.3. Postproducció

Passada una setmana de la tercera i última jornada de rodatge va començar l'etapa de postproducció amb el muntatge de tot el metratge. Tant del pilot com del *teaser* se n'han fet més de 3 versions. A mesura que començàvem a donar forma al resultat final, plantejava el grafisme amb en Jordi Casals: tipografia, color, mida, animació, etc. Per petits que siguin, sempre hi ha hagut canvis d'on aniria, per exemple, el títol del programa. Del que era en un principi el guió del projecte fins al resultat final hi ha diferència. De fet, era una estructura orientativa i des d'un inici estava oberta als canvis. El que tenia clar és que un cop tingués tot el material de rodatge, especialment l'entrevista, segurament tornaria enrere a la descripció del format de la memòria del treball per redactar de nou els canvis.

4. MARC TEÒRIC

4.1. Benchmarking

4.1.1. Aspectes a analitzar

Estructura narrativa

Analitzar el model de descripció centrat en l'aparició d'elements - la imatge, el so, etc. - constants en un tipus particular d'obra. El text (audiovisual) narra una història, i aquesta està fragmentada en moments dramàtics, també coneguts com a escenes. Aquesta partició la fa el guionista. Cada professional té una personalitat, per això són moltes les estructures narratives que existeixen.

Estètica audiovisual

Mentre l'estructura narrativa ens permet analitzar la forma d'un text audiovisual, l'estètica ens ajuda a definir l'aspecte. En molts casos, podem associar i agrupar més d'un contingut audiovisual en una estètica semblant, perquè pertanyen al mateix moviment cinematogràfic (neorealisme, nouvelle vague, etc.).

Recursos sonors

Analitzar la forma dels sons dins la narrativa audiovisual: els silencis, les músiques, el so ambient i la veu.

Temàtica i el seu tractament

Analitzar de quina manera el text audiovisual tracta una temàtica: com s'organitza el discurs, si és clar, si segueix l'estructura clàssica de les tres parts (plantejament, nus i desenllaç), etc.

4.1.2. Els programes

Vides Aturades - Casa Nostra, Casa Vostra a CCMA

'Vides Aturades' és el programa dins la campanya Casa Nostra, Casa Vostra que es va emetre al llarg d'una setmana (prèvia al concert per a l'acollida de les persones refugiades), abans del TN vespre, a Televisió de Catalunya.

En Feras, l'Asia l'Ahmed, en Rasoul i la Khadija són els protagonistes: tots cinc són persones refugiades que viuen en un mateix camp.

Estructura narrativa

'Vides Aturades' és una sèrie documental formada per un total de 8 capítols. En cada cas hi ha un únic protagonista que parla en primera persona sobre un tema en concret, que sempre va lligat a la vida als camps de refugiats. L'estructura narrativa és clara. Un pla general estàtic es manté al llarg d'uns 15 segons. Acompanyat de la veu de l'entrevistat i protagonista de la càpsula, permet a l'espectador situar-se en espai i temps. A continuació, un altre pla general. Aquesta vegada (encara no li hem vist el rostre, però si li hem sentit la veu) apareix el protagonista, d'esquena a la càmera. L'acompanya el grafisme amb el títol del programa: 'Vides Aturades'. Durant els minuts de vídeo restants, el protagonista parla sobre un tema concret, en un pla format entrevista -excepte que l'entrevistat es troba al centre de la imatge (els aires pels dos laterals són idèntics) a diferència del clàssic on el situem a una meitat-. L'entrevista es combina amb les imatges recurs que il·lustren i acompanyen la veu. La darrera imatge de la càpsula és el protagonista, on l'havíem situat d'esquena al principi, acompanyada del chyron amb el seu nom, l'edat i la ciutat i país d'origen.

Estètica audiovisual

Quant a l'estètica audiovisual, en general és uniforme a les 8 càpsules. Els plans de recurs acostumen a durar més de l'habitual (3-4"). Aquest és un reflex del missatge de la sèrie documental. Com bé diu el títol, el que s'expliquen són vides que han quedat aturades als camps de refugiats. El ritme de la composició és lent. Els colors són suaus, sense contrastos ni saturació. La llum és tènue. Els plans recursos són buscats amb intenció: tots ens transmeten alguna cosa. Pel que fa al grafisme. La tipografia escollida és clara i molt senzilla. En general, un tractament estètic minuciós i delicat.

Recursos sonors

'Vides Aturades' combina la veu in de les entrevistes amb l'àudio ambient de les imatges recursos. En moltes ocasions al llarg de les càpsules la veu in es converteix en veu en off, com és el cas de la introducció, quan l'entrevista queda tapada pels recursos.

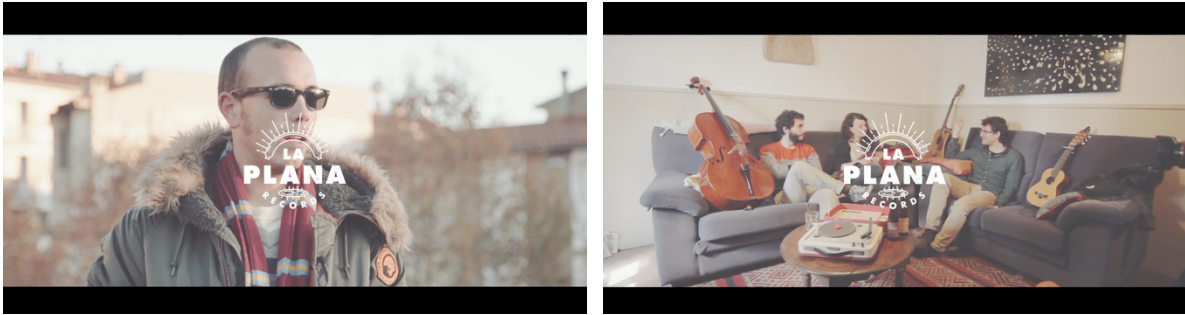
Temàtica i el seu tractament

La temàtica està tractada des del punt de vista vivencial: són les persones refugiades les que pateixen i són elles mateixes les que ens ho expliquen -no un periodista o un voluntari d'una ONG que han compartit amb elles un temps-. Com per exemple l'Asia, que en una càpsula parla sobre la dona i com aquesta es fa imprescindible al camp: treballa i té cura de la família, però també és la que està exposada a més perills (per la higiene). Si l'audiència consumeix una única càpsula, coneixerà de ben a prop la història d'un d'ells parlant sobre un tema concret. Ara, si algú veu els 8 capítols de la sèrie documental, podrà tenir un coneixement més general de la quantitat de perfils de gent que viu en un mateix camp, i de les seves diferents necessitats.

La Plana Records a Youtube

'La Plana Records' és un projecte audiovisual que gira a l'entorn de l'efervescència creativa musical dins la comarca d'Osona.

En aquest projecte intervenen grups de música com Nyandú, Txarango, La laia, Sey Sisters, Catarres, XY, Obeses, Oques Grasses, Est Oest, Bonobos, etc., juntament amb testimonis com Núria Graham, Guillem Roma, Carla Serrat, Roger Usart, Dani Rifà, Jordi Domènech, Paula Valls, Guillem Ramisa i un llarg etc.

Estructura narrativa

El projecte està dividit en 7 càpsules d'una durada aproximada de 10 minuts cadascuna. L'estructura narrativa és quadrada i es repeteix en tots els casos. A les càpsules hi intervenen dos bàndols protagonistes; ja sigui, per una banda, membres d'un grup de música i per l'altra un compositor, o bé dues bandes.

En primer lloc, com a introducció, sempre hi ha dos escenaris: un vehicle i un estudi. Un dels grups o bé un compositor es desplaça en cotxe fins a l'estudi de música, per seure, parlar i compartir una bona estona. Aquesta és la segona part i el bloc més extens: la conversa. Tot i que durant gairebé tota l'estona els protagonistes de les càpsules estan asseguts i no hi ha un ritme narratiu intens, el format és distès. Això és gràcies al to informal del contingut. Els músics beuen cervesa mentre xerren; d'aquesta manera es crea l'ambient de bar. El desenllaç de les càpsules és donat per la mateixa conversa; entre els protagonistes arriben a una conclusió amb la qual donen per tancada el tema de conversa, i amb ella, el capítol.

Estètica audiovisual

En l'àmbit estètic, totes les càpsules segueixen la mateixa gamma cromàtica. De totes maneres, el canvi de llum i de localitzacions dona un to diferent de les imatges en cada cas. El grafisme és senzill i escàs. El logotip de 'La Plana Records' és utilitzat tant a l'inici com al final per marcar, precisament, on comença i acaba la conversa (el contingut). Pel que fa a la composició de l'escena, durant la conversa els músics estan col·locats de manera que es puguin veure entre ells i que resulti agradable a la vista de l'espectador.

Recursos sonors

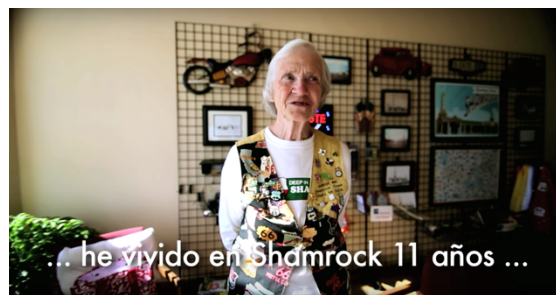
El tractament de l'àudio a 'La Plana Records' és modest, en el sentit que no abusa de la música, per exemple, per acompanyar la conversa entre les dues bandes. I això és difícil quan el contingut de la càpsula, precisament, és musical. El vídeo combina el so ambient, enregistrat segurament amb un micròfon de perxa, amb una sintonia curta al principi per acompanyar la careta, i una altra als crèdits finals.

Temàtica i el seu tractament

A 'La Plana Records' s'hi fa una reflexió amena sobre el panorama musical osonenc i es generen diferents hipòtesis des de molts punts de vista diferents, per entendre el perquè d'aquest fenomen cultural. Als músics d'una mateixa càpsula se'ls proposa prèviament al rodatge un tema, i el tractament d'aquest recau únicament en ells. En funció de com evoluciona la conversa, el tema s'enfoca cap a un sentit o un altre. A les càpsules, els protagonistes parlen sobre les col·laboracions entre formacions musicals, els recorreguts musicals, el públic i els directes i la vocació musical i els circuits, entre altres.

Ruta 66 - YouTube per Luzuvlogs

'Ruta 66' és una sèrie de capítols del youtuber espanyol Luzu sobre el seu viatge als Estats Units amb el seu germà, amb el que recorrerà la famosa ruta 66. El viatge el faran en cotxe, el que converteix la sèrie en un *road trip*.

Estructura narrativa

La sèrie s'estructura en 6 capítols; cadascun d'ells correspon a una etapa de la ruta que va des de Los Angeles fins a Santa Mònica. A aquests 6 s'hi afegeix un teaser. La durada mitjana per càpsula és de 8 minuts, a excepció de la primera (pilot) que no arriba als 7 minuts i l'última, d'una duració de 10 minuts exactes. En l'àmbit narratiu,

el contingut combina la veu en off en primera persona amb el youtuber i el seu acompanyant parlant davant la càmera, dirigint-se als espectadors. A més, en algunes de les càpsules hi ha entrevistes a personatges que es troben durant el camí, subtítulades al castellà. Tots els episodis comencen amb un grafisme sense animació a manera de careta.

Estètica audiovisual

Estèticament, la imatge de la sèrie 'Ruta 66' destaca pel contrast dels negres i la saturació dels colors. Això pot ser degut a la configuració de la càmera amb què estan gravades les imatges o bé per algun efecte aplicat durant el procés de post-producció. La tipografia utilitzada al grafisme inicial és idèntica a la del senyal original de la 'Ruta 66'. En general, el *mood* recorda al gènere Western.

Recursos sonors

En cap cas es repeteix el mateix tema per acompanyar el grafisme d'inici, ni els que apareixen al llarg del contingut. Molta d'aquesta música seleccionada recorda al gènere Western.

Temàtica i el seu tractament

Ruta 66 és un *road trip* de dos germans que recorren el desert per conèixer la famosa carretera i la gent que hi conviu. El tractament de la temàtica és simple: des del punt de vista subjectiu d'algú que descobreix llocs nous i ho comparteix a la xarxa a la plataforma YouTube. L'objectiu és simplement entretenir i explicar el que coneixen a partir de les seves aventures pels Estats Units.

El foraster

Quim Masferrer és 'El Foraster', un monologuista ambulat que recorre Catalunya a la recerca del paisatge humà dels poblets de menys de mil habitants. Cada capítol, un poble diferent. I a cada poble, un repte: fer un monòleg davant de tots els veïns, un monòleg personalitzat, fet a mida de cada poble i dels seus habitants.

Estructura narrativa

L'estructura narrativa del programa és molt clara. La introducció sempre segueix el mateix patró: hi ha en Quim Masferrer a la que se suposa que és casa seva, fent alguna tasca, i de sobte agafa un dard i el llença a un mapa de Catalunya. El poble que indica el mapa és on anirà a parar el foraster amb la seva camioneta. Al cos del programa hi podem distingir dues parts. Per una banda, el monòleg que comparteix en Quim damunt d'un escenari i davant d'un públic molt entregat: la gent del poble. Per altra banda hi ha la part més documental i és quan el foraster coneix a la gent del poble i les acompanya en el seu dia a dia per saber com són i què fan els ciutadans de la vil·la. Per últim, el comiat. Qui no coneix a en Quim Masferrer per un "Gent de Vic, sou molt bona gent", per exemple. Aquesta és l'última frase del presentador quan s'acomiada de la gent del poble. El que ve seguidament sempre són els crèdits finals que van acompanyats d'en Quim parlant amb els protagonistes de cada programa, en un moment posterior a la gravació.

Estètica audiovisual

Estèticament el programa és molt icònic per dos elements, principalment.

El **micròfon**. En Quim Masferrer sempre va acompanyat d'un micròfon sense fils. De primeres està clar que es tracta d'un aspecte purament tècnic: d'aquesta manera el presentador pot entrevistar a la gent que es troba pel carrer. A més, de manera pràctica. Algú podria pensar que és més

estètic un micròfon de perxa però al final no deixa de ser un programa de televisió, no? Crec que el format busca que les situacions es donin de la manera més espontània possible i allunyar-se en certa manera del reportatge. El que converteix el micròfon en icònic és simplement el color de la seva esponja. El groc és un color cridaner; fa que sigui inevitable no fixar-t'hi.

La **camioneta**. A qui no li ve la imatge de la camioneta taronja del foraster quan pensa en el programa? Això vol dir que el transport d'en Quim s'ha convertit en un altre element icònic. És al final el fil conductor de tots els capítols, perquè sempre visita els pobles amb la mateixa

camioneta. A més, en algun d'aquests s'ha convertit en la protagonista com quan es va quedar atrapada al fang un dia de pluja durant la visita del foraster a un dels pobles. Més enllà dels elements icònics, 'El Foraster' també té un grafisme molt personalitzat. El que més el caracteritza és el disseny de la tipografia del nom del programa i el recorregut que apareix a l'inici de cada programa quan el presentador explica la ruta que seguirà per arribar fins al poble.

Recursos sonors

A 'El Foraster' hi podem distingir tant la veu en off del presentador per donar continuïtat i estructura al programa, com la veu in dels protagonistes i en Quim. Al mateix temps, la música és molt important, en especial la sintonia del programa que és molt identificable.

Temàtica i el seu tractament

L'objectiu d'El Foraster' és donar a conèixer els pobles petits de Catalunya: com és la gent que hi viu, quines són les seves tradicions, què fa especial al poble... i moltes altres coses que vas descobrint a mesura que avança el programa. Darrere de les persones sempre hi ha històries molt interessants i que en molts casos fan pensar. Precisament, el moment del monòleg és un espai en què el presentador aprofita per convertir el discurs en una reflexió.

4.2. Referents

Vides Aturades

'Vides Aturades' és el meu màxim referent. El format de càpsules televisives, l'horari d'emissió, l'estètica... és a on volia arribar, en certa manera. Pel que fa a contingut és un programa amb un missatge molt clar, que a més, està molt ben plantejat: la veu en off en primera persona combinada amb el format estàndard d'entrevista i el ritme de les imatges de recursos són molt adients pel que s'explica. Els 3 minuts (gairebé 4) de metratge per capítol són justos i necessaris. En general, el considero un molt bon contingut audiovisual i és per això que volia també que formés part del benchmarking per analitzar-lo més en detall.

Al Cotxe!

El format d'Al Cotxe!' de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és una còpia d'un programa que es va fer molt viral a YouTube del presentador James Corden. És el Carpool Karaoke i és un chat show traslladat a un cotxe. Corden simula que arriba tard a la feina i és aleshores quan apareix el/s convidat/s, que al final l'acaba acompanyant fins al plató i de camí escolten i canten cançons. Doncs, el programa que ha produït Televisió de Catalunya és molt similar. Per allà han passat des d'en Tomàs Molina i la Gemma Puig, dos dels meteoròlegs de la cadena, fins a l'Alfred García i l'Amaia Romero d'Operación Triunfo.

Per al *teaser* m'he inspirat en aquest programa perquè crec que és un format que li escau molt bé. Ens permet explicar el motiu del programa: qui som, com ens vam conèixer i com vam arribar fins aquí. La màgia del cotxe és que ens permet amagar quelcom que acompanya a en Marc sempre: la minusvàlida física que l'obliga a utilitzar la cadira de rodes per a desplaçar-se, excepte quan va en cotxe. Al *teaser*

juguem amb això fins al final, quan el presentador finalment baixa del cotxe i es descobreix.

A nivell tècnic, ens hem guiat pel format i hem incorporat al nostre rodatge un tècnic de so que alhora controlava la imatge de la càmera Sony.

Cases d'algú

'Cases d'algú' és un referent per la seva realització. Aquest és un programa que explica el viatge d'en Pou a conèixer el país i la vida d'algú que viu possiblement a l'altra punta del món. La càmera va enganxada al presentador en tot moment de manera que també ho està l'audiència. És durant el muntatge quan es decideix quin contingut s'emetrà i quin no, de tot el que s'ha gravat.

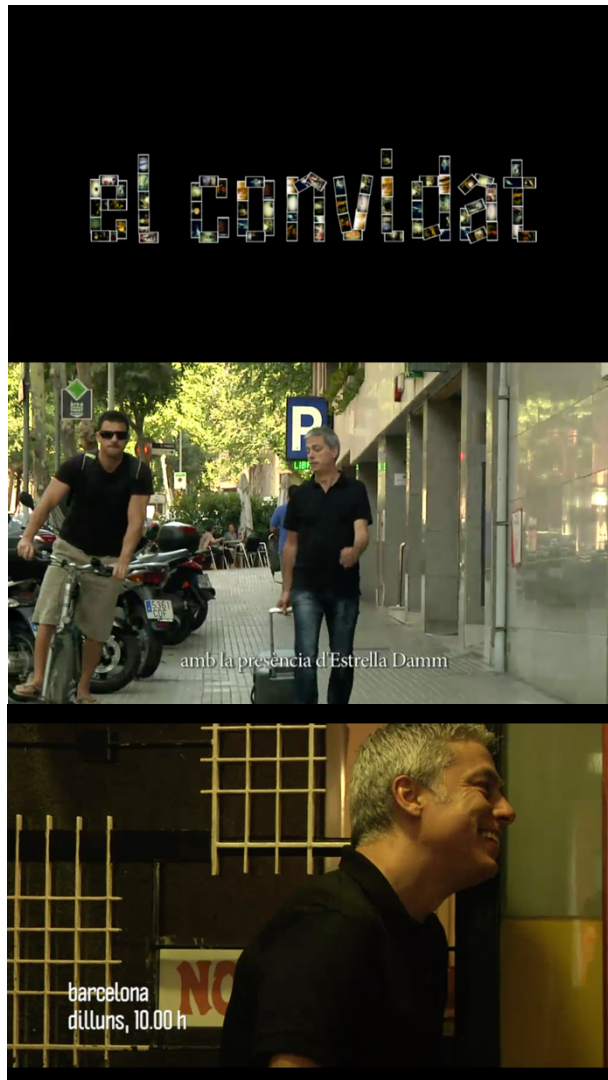
El/la protagonista de cada càpsula és, en cada cas, qui convida a en Pou a casa seva. És cert també, que d'una manera o altra el presentador s'ha convertit en un personatge indiscutible. Els seguidors del programa ja coneixen com és en

Pou per com parla, pel que explica i com actua. La idea de 'Sobre rodes' és la mateixa: que l'audiència conegui a en Marc a mesura que avança el programa. Cada capítol és una oportunitat per saber més sobre i ell, i per descomptat, a través d'ell sobre l'entrevistat.

El Convidat

'El Convidat' és el primer d'aquests tres referents que recordo haver vist per la televisió. És un programa que ja no està en antena però en el seu moment va tenir molt bona acollida. L'Albert Hom n'era el presentador i alhora el convidat a casa de persones conegudes, majoritàriament per la seva trajectòria professional. Com a 'Cases d'algú' amb en Pou, l'Om era qui preparava la maleta i anava a passar una o un parell de nits a casa del protagonista de cada programa. El sofà, la cuina, la terrassa... es converteixen en el set de les entrevistes: espais que els permet relaxar-se i en molts casos permet al presentador que el convidat es deixi anar i parli d'aspectes de la seva vida personal: això que gairebé sempre costa tant perquè intenten preservar el màxim possible.

5. EL FORMAT

5.1. Narrativa audiovisual

'Sobre rodes' és un programa en format de càpsules televisives de curta durada, amb una estructura similar a la del reportatge. Cada temporada està pensada per tractar un tema, d'entrada genèric. Els capítols del programa estan protagonitzats per una persona o més d'una, que poden representar a un col·lectiu. L'audiència el/la coneixerà a través del presentador que serà el fil conductor entre un capítol i un altre. Ell és l'essència del programa, en Marc Buxaderas. Com ja sabeu, en Marc és un jove amb discapacitats que vénen donades per una paràlisi cerebral. Però, també és moltes altres coses. Té moltes passions, entre elles el periodisme. Ell ens ajudarà a conèixer a la resta de protagonistes, a partir del seu paper com a presentador. A més, ho farà de manera despreocupada i amb humor, com és ell: una persona molt carismàtica.

El ritme del programa serà a estones intens, i altres més calmat. El format de la pantalla partida, per exemple, serà recurrent al llarg del programa, però no imprescindible. A estones l'entrevista es combinarà amb imatges de recurs.

5.2. Estructura

El programa està dividit en tres grans blocs:

La introducció

La introducció de cada càpsula és el viatge d'en Marc i jo direcció a conèixer l'entrevistat. La proposta és combinar espais i moments diferents previs a l'entrevista, com per exemple: un viatge en cotxe, un esmorzar mentre repassem el guió, un passeig, etc. Pel que fa al muntatge, la introducció no serà sempre igual, però la idea és mostrar el convidat en el seu ambient mentre en Marc està de camí a conèixer-lo. A la introducció també hi apareixeran els crèdits inicials amb el nom del programa, del presentador i del convidat.

L'entrevista

L'entrevista és el cos del programa i l'objectiu és que prengui forma de conversa. És el moment del retrobament entre el presentador i el protagonista del capítol. En tots els casos és en Marc qui visita a l'entrevistat, de manera que la localització on té lloc l'entrevista és sempre un espai que l'identifiqui. El presentador hi participa en tot moment. El seu objectiu és donar a conèixer a l'audiència qui és l'entrevistat, tant en el seu àmbit professional com personal. Les preguntes s'han de donar de manera espontània, a mesura que flueix la relació entre l'entrevistador i l'entrevistat. Això sí, hi haurà una preparació de guió prèvia al rodatge per saber identificar quins són els aspectes més interessants de la vida del protagonista. Cal recordar que es tracta d'un format de programa breu, per tant, hem de saber identificar bé els punts forts de cada història.

Els crèdits finals

Els crèdits finals són el moment en què es descobreix l'equip de rodatge **al complet**; què hi ha darrere de les càmeres. La proposta és donar el màxim de naturalitat i transparència a la situació i al format.

5.3. Periodicitat i horari d'emissió

El programa està pensat per emetre's cada dilluns, després del telenotícies, al voltant de tres quarts i cinc de deu del vespre. Doncs, tenint en compte que cada temporada està formada per 4 càpsules, la primera emissió es faria coincidir amb el primer dilluns de mes.

Per què els dilluns? Es diu que el primer dia de la setmana és el més dur de tots. És per això, que després d'un dia llarg i dur, que millor que seure al sofà (o de fet a qualsevol lloc gràcies a *l'streaming*), amb companyia o no, i gaudir de l'emissió d'un capítol de 'Sobre rodes'. Si aconseguim que l'audiència associï els dilluns amb desconnectar al llarg de l'emissió del programa de les preocupacions diàries, tenim un públic assegurat.

5.4. Durada

La proposta és que les càpsules audiovisuals en cap cas superin els 10 minuts de durada. El programa sempre oscil·larà entre els 30 minuts de metratge per temporada.

Cada vegada és més difícil que l'audiència presti total atenció a un contingut audiovisual, si aquest supera els 5 minuts. Són molts els inputs als quals estem exposats diàriament: notificacions de Twitter, Instagram, Facebook, Whatsapp i altres aplicacions mòbils. L'objectiu és reduir la informació en petites càpsules amb les quals aconseguim fer arribar un missatge, de manera entenedora i concisa.

5.5. Target

L'audiència del programa és molt variada. És cert, però, que està pensat per un públic potencial que comprèn tots els gèneres i que oscil·la entre els 16 i els 40 anys. El *target* el formen gent amb inquietuds socials i ganes d'escoltar històries de la vida de persones, a priori anònimes, que ens portin a trencar els tabús i les etiquetes que ens envolten.

5.6. Contingut

Quant a contingut, 'Sobre rodes' és un programa que busca trencar amb les etiquetes que associem a una persona d'acord amb la nostra primera impressió. Etiquetes que en alguns casos són molt generals i en altres més concretes, però que totes elles no ens deixen avançar en la societat. La proposta de la primera temporada n'és un exemple clar. Què és en el primer que pensem quan veiem a una persona que pateix una discapacitat física o psíquica? Les persones estem carregades de prejudicis, tant negatius com positius, que ens condueixen a canviar el nostre comportament. Així ho explica Cristina I. Izquierdo García en el seu Treball de Fi de Grau 'Más allá de las etiquetas: Cambio de actitudes hacia las personas con discapacidad intelectual'.

Una de las explicaciones dadas al origen del prejuicio y que permite explicar mejor el prejuicio hacia las personas con discapacidad es la teoría integrada de la amenaza propuesta por Stephan y Stephan (2000), la cual propone que el prejuicio nace cuando un grupo percibe al menos, una de las cuatro amenazas siguientes: una amenaza realista, una amenaza simbólica, estereotipos negativos y una ansiedad intergrupala. Por otro lado, el prejuicio se suele asociar a algo negativo, pero no se debe olvidar que también hay prejuicios positivos y que éstos pueden ser igual de limitantes que los negativos; un ejemplo de ello es el que presenta Rodríguez (2012): “muchas gente cree, sin ninguna base que lo sustente, que los niños con Síndrome de Down son

todos angelitos, que son muy cariñosos, que son niños para toda la vida o que son muy tranquilos. El prejuicio positivo, el cariño mal entendido, lleva a la sensiblería, a la sobreprotección, al chantaje afectivo, a la lástima, que son algunas de las trampas que el amor, si no está bien dirigido, puede esconder" (p.11-12).

6. PRIMERA TEMPORADA

La primera temporada de 'Sobre rodes' està íntegrament protagonitzada per persones o associacions de persones que conviuen amb algun tipus de discapacitat. En Miguel Luque és el protagonista del capítol pilot que he produït amb l'ajuda d'un equip en motiu del Treball de Fi de Grau. El que llegireu a continuació és una Bíblia breu de les persones que seran entrevistades durant els 4 capítols que dura la temporada. Aquesta primera es titularà: '**Capacitats**'.

6.1. Miguel Luque

Miguel Luque és un esportista d'elit nascut a Granollers on ja no viu però sí que entrena cada setmana. El vallesà és nedador paralímpic del Club Natació Granollers. Al llarg de la seva carrera professional esportiva ha competit a cinc edicions dels Jocs Paralímpics, on ha guanyat en cada cas una medalla en la modalitat de 50m braça: or a Sydney (2000) i Atenes (2004), plata a Londres (2012) i Rio de Janeiro (2016) i bronze a Pequín (2008). Actualment, Luque s'està preparant per participar en el Campionat Europeu que tindrà lloc el mes d'agost a Dublín. El nedador confia a competir als propers jocs que tindran lloc a Tòquio (2020). I això ho sabem perquè en Luque ens ho explica durant el capítol pilot on és el protagonista.

Des d'un principi vaig tenir clar que una persona com en Miguel Luque podria ser molt interessant per estrenar el programa. Darrere d'un esportista hi ha conceptes com la superació, el sacrifici, la derrota, etc. que en la majoria dels casos s'acaben convertint en lliçons de vida. En Marc és un noi jove, que tot just ha complert els 18 anys i té tota una vida al davant. A més, com en Luque, també és esportista. Tant per ell com per l'audiència, el retrobament havia de ser un moment molt especial i esperat perquè poguessin posar en comú tantes coses.

La proposta de localització és, com no podia ser d'una altra manera pel format del programa, la piscina del **Club Natació Granollers** on Miguel Luque entrena cada setmana. Les imatges del vallesà a la piscina entrenant són estètiques i afegeixen un plus a l'entrevista.

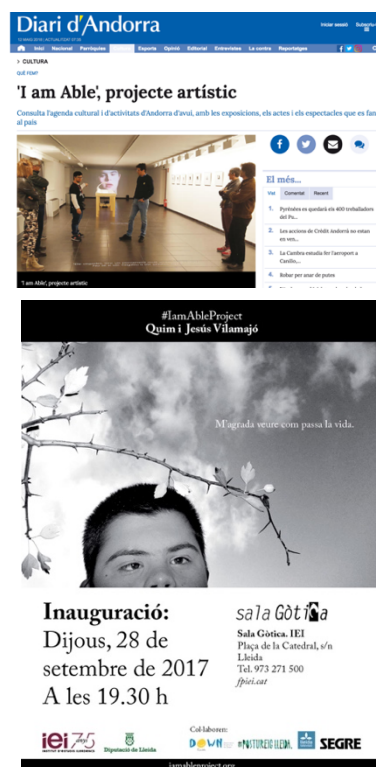
6.2. Quim Vilamajó

Quim Vilamajó és l'ànima del blog 'El Món del Quim': un espai a Internet on el jove, a través dels seus vídeos, ens parla de les seves il·lusions, dels seus somnis, dels seus desenganys... En Quim té 18 anys i va néixer amb una trisomia al cromosoma 21: el que es coneix com a Síndrome de Down. Amb l'ajuda dels seus pares, va engegar un blog on publica sovint els seus pensaments. La seva família també hi va veure en aquest projecte la possibilitat que en Quim descobreixi quin ús se'n pot fer de les noves tecnologies. Però sobretot que es convertís en un espai que l'ajudi a reflexionar i a comprendre el món que l'envolta, i a desenvolupar-se com a una persona autònoma i independent com és el seu desig. Però el més interessant, si cap encara, és que el blog d'en Quim ha evolucionat cap a '*I am able*' project. El jove, que va iniciar-se a publicar a Internet el 2011, ara té 18 anys: una edat gairebé adulta. Així explica el perquè del projecte el seu pare, als últims paràgrafs de la plataforma web:

Les dificultats de tot tipus creixen al món dels adults: l'habitatge, les malalties, la sexualitat, la incomprensió, la vellesa, l'aïllament, la solitud...

Amb aquestes premisses doncs es fa imprescindible lluitar perquè les persones amb discapacitat intel·lectual puguin assolir una vida digna i plena i amb els mateixos drets que qualsevol altra persona.

L'art pot ser un camí de creixement personal però també una eina de consciència social. I «I am able», per damunt de tot, és un projecte artístic -perquè s'utilitzen llenguatges artístics- que persegueix precisament això: canviar la mirada de la societat vers les persones amb discapacitat intel·lectual, impulsant una visió molt més generosa i més positiva.

Diari d'Andorra

'I am Able', projecte artístic

Consulta l'agenda cultural i d'activitats d'Andorra d'avui, amb les exposicions, els actes i els espectacles que es fan al país.

El més...

1. Festes en quart de 400 treballadors del FC...
2. Les accions de Crèdit Andorrà en setmanes...
3. La Catedral visita les Illes Balears i Castell...
4. Bolser per estar de patins

#IamAbleProject
Quim i Jesús Vilamajó

Magrada veure com passa la vida.

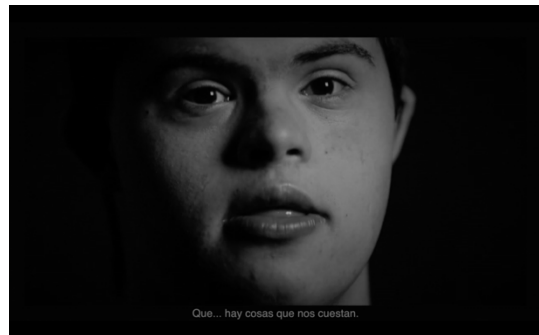
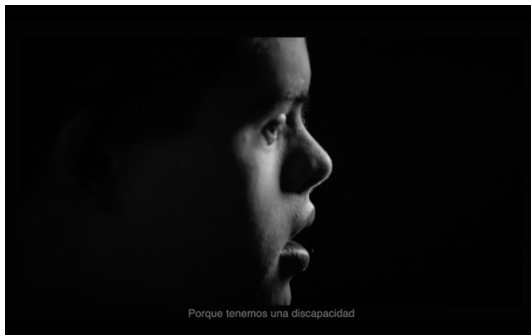
Inauguració:
Dijous, 28 de setembre de 2017
A les 19.30 h

sala Gòtica
Sala Gòtica, IEI
Plaça de la Catedral, s/n
Lladó
Tel: 973 271 500
jpei.cat

Col·laborem:
D@VH Departament de Cultura i Turisme d'Andorra
NATURERU ULLER
SEGRE

iei 75
jpei.cat
iamableproject.org

En Quim, com en Marc, conviuen amb una discapacitat que a l'ull de la societat els fa diferents. Però no és així. Són persones plenes d'energia, amb moltes ganes de ser independents, com bé explica el pare d'en Quim, i que en tots dos casos no s'han quedat amb els braços plegats. Tots dos han engegat un projecte personal, on a partir de la seva història i el seu dia a dia, intenten conscienciar i fer reflexionar a les persones amb les quals es creuen pel camí.

La proposta de localització per aquest capítol seria un dels espais on en Quim hi ha exposat 'I am able'. D'aquesta manera en Marc i l'audiència podrien conèixer de ben a prop el projecte. No és el mateix que els ho expliquin a què ho vegin amb els seus propis ulls.

6.3. El Gato Verde

Aquesta vegada en Marc no coneixerà a una persona, sinó moltes. El Gato Verde és un restaurant que va néixer el 2014 des de l'Associació de Pares i Adults amb Discapacitats (APADIS). Una entitat de Les Franqueses del Vallès que va iniciar la seva activitat l'any 1994. Un dels objectius d'aquest projecte ha estat, des del principi, la integració social i laboral de les persones amb discapacitats. En aquesta línia, APADIS va obrir el restaurant El Gato Verde.

Particularment conec l'entitat des de fa molts anys, ja que tenen la seu al barri on visc, Bellavista. Fa uns anys que els meus avis van reformar i adaptar el pis on havien viscut durant gairebé mitja vida i on van créixer la meva mare i les meves tietes. Hi van entrar a viure el primer grup d'APADIS amb el desig de tenir una vida independent i autònoma. Els usuaris de l'associació hi van estar vivint durant prop de 2 anys amb una assistent social. Poc temps més tard van obrir un restaurant al barri. Al principi van tenir molt èxit, se'n va parlar molt per tot el territori. Però amb els mesos es van veure obligats a traslladar El Gato Verde a alguna altra localització més cèntrica i concorreguda. Ara el restaurant es troba a l'Auditori de Granollers. La dinàmica de funcionament, però, continua sent la mateixa que el primer dia. Els usuaris d'APADIS tenen assignats quins dies els toca treballar: poden estar tant de cara al públic (de cambriers) com a cuina. A excepció dels cuiners, la resta de persones que els ajuden a tirar endavant el "negoci" són socis i simpatitzants de l'associació i ho fan de manera desinteressada i també rotativa. L'enllaç següent és la notícia que va publicar Vallès Oriental Televisió per la seva inauguració:

<https://www.youtube.com/watch?v=e4R9H9pSPlg>

En aquesta ocasió, amb en Marc ens desplaçaríem fins al restaurant, esmorzaríem junts i aprofitaríem per posar-nos el davantal i ajudar als nois i noies d'APADIS durant un torn a El Gato Verde. El presentador entrevistaria, en aquest cas, a la presidenta de l'associació, Imma Navarro, i a un dels joves que hi treballa cada cap de setmana.

6.4. Demanoenmano (DMEM)

L'associació Demanoenmano és una entitat sense ànim de lucre que facilita la integració, la millora la qualitat de vida i el desenvolupament de la població en situació de vulnerabilitat o exclusió social. Aquesta és una situació en la qual es troben en la majoria dels casos les persones que pateixen algun tipus de discapacitat física o psíquica. Demanoenmano treballa per aquesta integració, principalment a través de l'esport. Els i les membres que formen part de l'associació tenen un lligam molt fort amb l'handbol (esport que jo també practico des de fa molts anys, per això que els conec). És fort el lligam fins al punt que DMEM ha creat una lliga pròpia, #ligaDMEM, i on participen 11 equips de tot Catalunya. El reglament té en compte molts altres aspectes que no es recullen en qualsevol altra competició d'handbol, com ara la puntualitat i l'esportivitat al joc.

En Marc és una persona a qui li agrada molt l'esport. El practica perquè li agrada i a més perquè és part de la fisioteràpia que l'ajuda a desenvolupar les seves capacitats motrius. Aquest capítol serà l'oportunitat idònia perquè en Marc conegui un esport diferent, l'handbol, i els joves que el practiquen.

En aquest cas la localització serà el pavelló municipal on es disputi un dels partits, per poder parlar amb tots els membres d'un equip de Demanoenmano, possiblement al vestuari, en acabar el "duel".

7. LA REALITZACIÓ

7.1. Fotografia

La proposta de realització audiovisual de 'Sobre rodes' és una barreja dels programes dels quals he begut al llarg dels darrers anys. El que he intentat transmetre des d'un principi en aquest projecte de Treball de Fi de Grau és la naturalitat i l'alegria d'en Marc. Ell és l'essència del programa. I per fer-ho, crec que la millor opció és el pla seqüència amb la càmera en mà. Aquest tipus de gravació dóna proximitat de l'espectador al presentador i el convidat (com si estiguessin passejant amb ells). Per no perdre qualitat estètica amb la fotografia, vaig decidir rodar amb un Ronin que donés estabilitat a la imatge. A més, la càmera principal és una Lumix GH4R que grava fins a 4K, tot i que en aquest cas vam enregistrar les imatges en 1080. El suport permet fer seguiments suaus i canvis d'angle i pla, i fer-ho d'una manera còmode i pràctica per l'operador de càmera.

7.2. Localitzacions

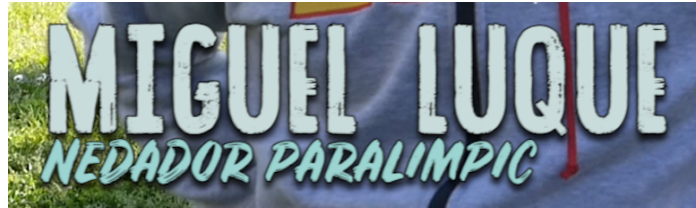
Escollir la millor localització per cada programa és, pot ser, un dels aspectes que em semblen més prioritaris. La feina és buscar diferents espais i els més adients per gravar cadascun dels blocs: introducció, entrevista i comiat. La localització, en cada cas, ha de definir molt bé a l'entrevistat. A més de ser un lloc on passi moltes hores. Es tracta que el protagonista se senti el més a gust possible perquè a l'hora de l'entrevista pugui respondre les preguntes de manera còmoda i sense sentir-se cohibit ni fora de lloc.

7.3. Grafisme

Des d'un principi tenia clar que el grafisme havia de tenir un to juvenil i despreocupat, en la línia del següent disseny.

Més endavant, a mesura que el muntatge del programa anava prenent forma, vaig decidir-me per colors neutres, el blanc i el blau turquesa, en tonalitats pastel. La tipografia principal és Ocean Six i la secundària Rustic, com l'exemple de *chyron* de la fotografia següent.

En alguns casos, com els crèdits finals, els títols quedaran emmarcats en un requadre de color amb un grau d'opacitat baix. D'aquesta manera es fa més llegible. Gairebé tot el grafisme va acompanyat d'una animació en l'entrada i la sortida de la imatge, en algun cas a través de la tècnica *tracking*.

'Sobre rodes' és un programa que no té una estructura d'imatge gràfica fixa establerta, així com altres formats sí que són molt quadriculats en aquest sentit.

7.4. Tipus de muntatge

El muntatge altern amb pantalla partida és una opció que vam plantejar amb el tutor del Treball de Fi de Grau, el Dr. Joan Frigola, quan estàvem acabant de perfilar el guió del capítol pilot. Aquesta és una bona opció quan vols mostrar el que està passant en dos espais diferents, al mateix moment, i combinat amb la veu en off encara queda més arrodonit i entenedor com a bloc d'introducció del protagonista de cada programa.

8. EL RODATGE

8.1. Teaser

8.1.1. Guió

Recordo que la idea pel guió del *teaser* va sorgir un dia a un restaurant de Cardedeu, el Tarambana, just abans d'un rodatge. Estava amb el meu portàtil donant-li voltes a la idea del monòleg: tant com a format de discurs com a proposta escènica. Al meu cap, m'imaginava en Marc damunt d'un escenari amb les llums apagades i un focus il·luminant el seu rostre. Com explico a la introducció, a en Marc li encanta explicar monòlegs a més que haig de dir que se li dóna molt bé. És una persona amb molt humor. Doncs, la meua idea inicial era que a mesura que el jove explicava com ens vam conèixer amb una mica de gràcia, a poc a poc s'anava descobrint que va amb cadira de rodes. Però allà, al Tarambana, mentre hi donava voltes, va aparèixer l'Anna Fernández (amb ella havíem treballat juntes a Ràdio Televisió de Cardedeu). Quan li vaig explicar la idea em va proposar gravar el mateix monòleg, però simulant una conversa telefònica. Em va semblar una molt bona idea si la combinava amb una escena a l'interior del cotxe, recollint a en Marc i de "camí" a un rodatge. I aquesta va ser la proposta que va quedar com la definitiva (vegeu pàgina 8 de l'Annex).

8.1.2. Pla de rodatge

Elaborar el pla de rodatge no va ser complicat un cop vaig tenir escrit el guió del *teaser*. El més difícil va ser decidir les hores que dedicaríem a cada seqüència. Sempre és millor tirar a llarg, i efectivament en aquesta ocasió ens vam avançar el *timing* programat al pla. En total hi vam dedicar prop d'una hora a gravar totes les escenes (vegeu pàgina 10 de l'Annex).

8.1.3. Pla de producció

Fer una llista amb tot el material necessari per a cada seqüència del rodatge i buidar-la en forma de pla de producció en funció del pla de rodatge. Aquest va ser el procés. Un cop vaig haver decidit tot el que necessitava, em vaig dedicar a reservar el material. Per aquest rodatge no vaig haver de gastar-me res de diners (només en dietes). Les càmeres, el Ronin, la gravadora Zoom... tot vaig demanar-ho a Ràdio

Televisió de Cardedeu, al servei de SAV a la Universitat de Vic – Universitat Central de Catalunya i als amics (vegeu pàgina 12 de l'Annex).

8.1.4. Jornada 1 - 11 març 2018

Rodatge *teaser* a l'església d'Aguilar de Segarra. 11 març 2018. Marina Rodríguez

El rodatge del *teaser* va ser un diumenge a Aguilar de Segarra. La Natàlia Maymó i jo vam quedar a Les Franqueses de Vallès ben d'hora pel matí i a les 8:30h ens havíem de trobar amb el Jordi Casals i l'Anna Bujons davant de l'edifici F de la Universitat de Vic – Universitat Central de Catalunya. Els vam haver d'esperar 10 minuts i després ja vam fer camí cap a la localització amb un sol cotxe. Des de Vic vam trigar tres quarts d'hora en arribar i un cop allà, vam esmorzar i ens vam posar a preparar la Sony HDR-FDR-X1000V 4K. Em vaig haver de descarregar una aplicació al mòbil per a poder controlar la gravació de la càmera que estava subjecta a un suport per GoPro. Quan va arribar en Marc amb la seva mare, la primera seqüència que vam gravar va ser la de l'interior del cotxe. Vam enregistrar-la fins a tres vegades, mentre fèiem el mateix viatge (de l'església del poble fins al centre). Eren prop de les 11h quan va arribar l'Oriol Rojas. Ell portava la seva càmera Lumix GH4R, el Ronin i un trípode amb els que gravaríem les seqüències de l'exterior del cotxe. A les 12h ja es va haver acabat el rodatge, ens vam acomiadar d'en Marc i la seva mare i tots 5 vam marxar direcció Osona.

8.2. Capítol Pilot

8.2.1. Guió

El guió del capítol pilot el tenia bastant clar des d'un principi quan vaig plantejar l'estructura del format. La novetat que va sorgir mentre escrivia l'escaleta va ser la

pantalla partida a la introducció. Durant una tutoria, vam parlar amb el Dr. Joan Frigola d'incorporar un element més distintiu, com podia ser aquest, al format. Però no de quina manera. Finalment, pensant en diferents possibilitats, em vaig decantar per aquesta amb la veu en off. Quant a l'entrevista, m'hauria agradat que fos una cosa més natural, de conversa "de carrer" mentre vas caminant. Però que en Marc i en Luque vagin en cadira de rodes, en certa manera condiciona. És per això que, buscant una altra alternativa, em vaig inspirar en una entrevista que vam fer pel programa 'Jo Vull Ser' a Ràdio Televisió Cardedeu a la piscina exterior de les instal·lacions municipals del municipi. La presentadora i l'entrevistada, en aquest cas, estaven assegudes a una butaca cadascuna. Vaig imaginar-me aquesta mateixa escena al meu cap i així ho vam gravar. L'inconvenient és que la piscina exterior del Club Natació Granollers està en obres, i això no ho teníem previst (vegeu pàgina 13 de l'Annex).

8.2.2. Pla de rodatge

Vaig haver de fer malabars amb el pla de rodatge del capítol pilot. Jo plegava de treballar a les 16h i vaig convocar a tot l'equip a les 17h. La jornada s'allargaria fins a les 19:15h. Aquesta vegada, a diferència del rodatge del *teaser*, sabia que ens faltaria temps però preferia ser optimista. No podia esperar que la jornada s'allargués gaire (vegeu pàgina 16 de l'Annex).

8.2.3. Pla de producció

Com en el cas del *teaser*, va ser qüestió de fer buidatge de tot el material en un pla. Aquesta vegada vam necessitar més material, perquè gravàvem una mateixa escena amb més d'una càmera, però el procediment va ser el mateix. També vaig reservar un monitor pel Ronin a l'empresa Avisualpro que finalment no vam utilitzar perquè el suport era el que corresponia a la Lumix GH4R i no al braç del Ronin (vegeu pàgina 19 de l'Annex).

8.2.4. Jornada 2 – 17 abril 2018

Ens vam reunir l'equip i els talents a les 17h per començar a gravar a un quart amb en Marc. El meu pare havia baixat al matí a Barcelona a recollir un monitor que havia llogat a Avisualpro i al migdia va anar a recollir a en Marc a casa seva, a Aguilar de

Segarra. La primera part del rodatge va ser una mica caòtica. Hi havia molta gent a l'entrada de les instal·lacions. L'entrada a la piscina la vam gravar en dues preses i l'última va ser la bona. Després ja vam passar a gravar el bloc 2: l'entrevista. La Paula Romero es va encarregar de demanar els passes de premsa a la recepció del club i amb en Luque van esperar-nos a la piscina exterior mentre tant acabaven d'enllestir la introducció d'en Marc. I ara sí, un cop vam acabar, vam gravar l'entrevista. En un moment rècord vam preparar les càmeres, els vam posar els micròfons i llestos: a rodar! L'entrevista era la part que més em preocupava de totes. Amb en Marc vam preparar un bloc de preguntes personals. D'entrada ja sabíem que era molt possible que en el moment de fer-les, el convidat es negués a contestar depèn que, però vam preferir arriscar-nos. Sí que va haver-hi algun moment en què es va tensar la situació, però crec que en Marc se'n va sortir prou bé.

Rodatge capítol pilot al Club Natació Granollers. 17 abril 2018. Paula Romero

Un cop finalitzada, vam enregistrar la part del passadís (quan simulàvem que en Luque sortia dels vestuaris). La segona presa també va ser la bona. El convidat havia de marxar a les 19h i no vam tenir temps de rodar la seqüència a l'interior de la piscina. En aquest moment ja vaig haver de renunciar a una escena del guió, però era prescindible. Aquella mateixa tarda vam quedar amb en Luque abans que marxés en enllestir-ho un matí d'entrenament. I així va ser. Paral·lelament, la resta de l'equip estava enregistrant la veu en off d'en Marc per la introducció.

De documentació vam fer signar a en Miguel Luque i en Marc Buxaderas la cessió de drets d'imatge i paral·lelament, al Club Natació Granollers un contracte de localització. Tots dos escrits estan adaptats a les característiques i les condicions del Treball de Fi de Grau.

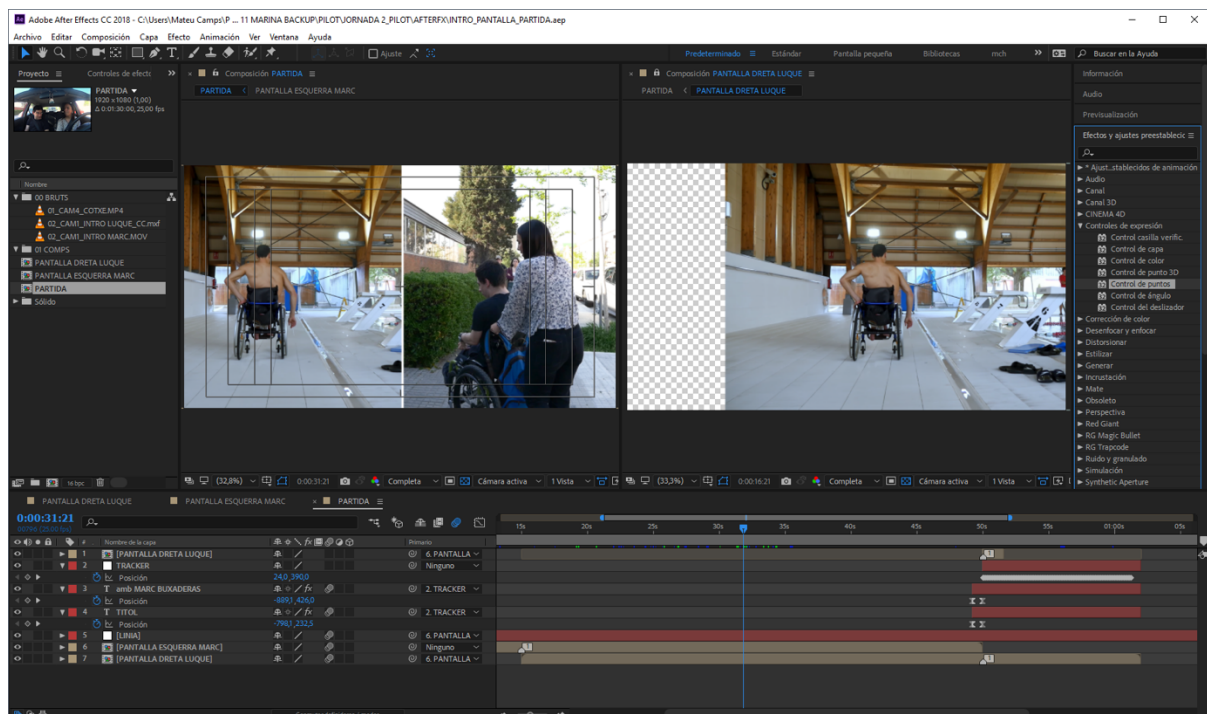
8.2.5. Jornada 3 – 23 abril 2018

A dos quarts de nou del matí ja érem l'Oriol Rojas, en Miguel Luque i jo al Club Natació Granollers. Aquesta vegada no vam necessitar a ningú enregistrant el so. A la introducció del capítol l'àudio queda en un segon pla, d'ambient llunyà, per tant utilitzaríem el que enregistra la càmera. Gairebé vam estar més estona muntant el Ronin a la Lumix GH4R que no pas gravant. Ho vam rodar tot en un pla seqüència i en una sola presa. L'Oriol Rojas va fer d'operador de càmera mentre jo cronometrava el temps i el guiava per l'espai, ja que al principi del pla, ell havia de seguir d'esquena a en Luque. En prop de 20 minuts vam haver gravat el que teníem pendent.

9. EL MUNTATGE

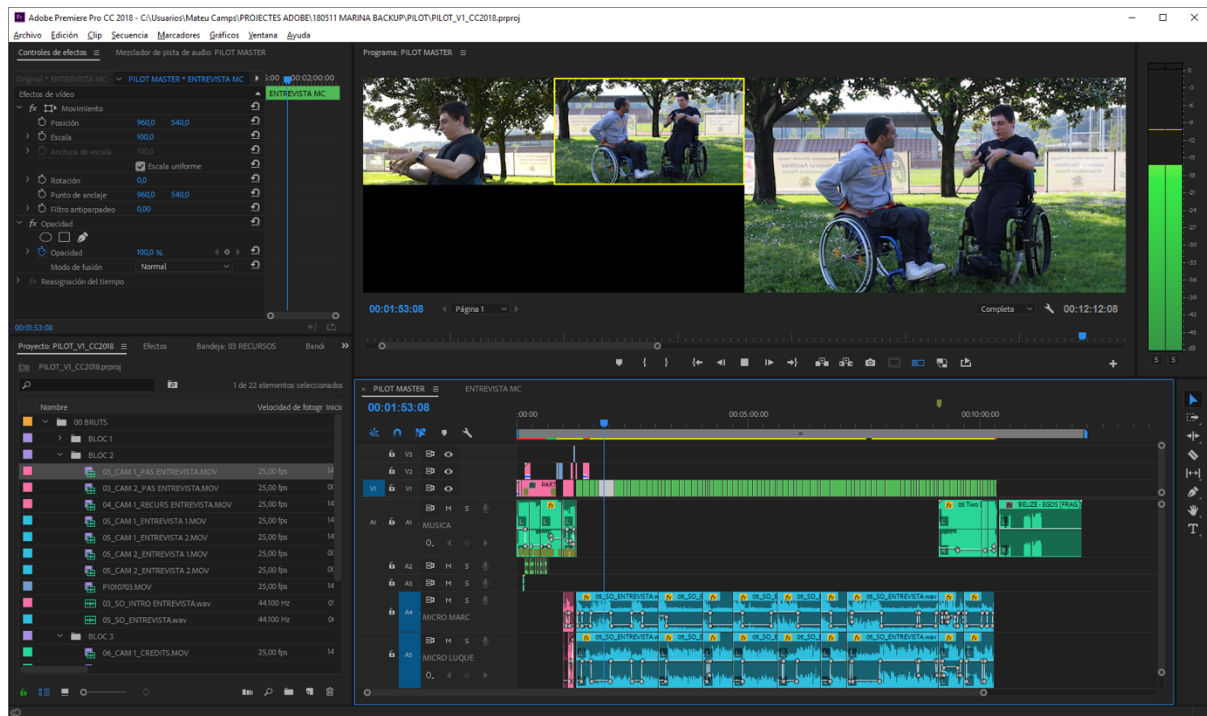
A la postproducció del Treball de Fi de Grau, entre muntatge i edició de so, color i grafisme, li hem dedicat un total de 12 hores aproximadament. Dic li "hem" perquè el mèrit és tot, si no pràcticament, d'en Mateu Camps. El procés ha sigut molt fraccionat al llarg del mes d'abril i maig. Si bé el teaser és el primer que vam gravar i a l'abril ja teníem una primera versió, encara no era la definitiva. Quan vam haver tingut tot el muntatge del rodatge del capítol pilot, en primer lloc, vam sincronitzar la imatge amb l'àudio. Amb sort no va ser molta feina perquè en totes les jornades va haver-hi una persona responsable de script que recollia quines preses havien sigut les bones, amb les seves pistes de so corresponents.

A partir d'aquest punt, vam començar amb l'esquelet del pilot. Per fer-ho, vam seguir el guió que vaig dissenyar pel rodatge del capítol, començant per la introducció. El que en un principi vaig pensar que portaria molta feina va ser un moment (1 hora i mitja, potser) amb en Mateu: la pantalla partida. En aquesta primera fase vam dedicar temps a aconseguir que els subjectes (en Marc, en Luque i jo) sempre estiguéssim al centre de la imatge. Per fer-ho, vam desplaçar els clips en l'eix horitzontal amb una animació d'un punt (key) a un altre.

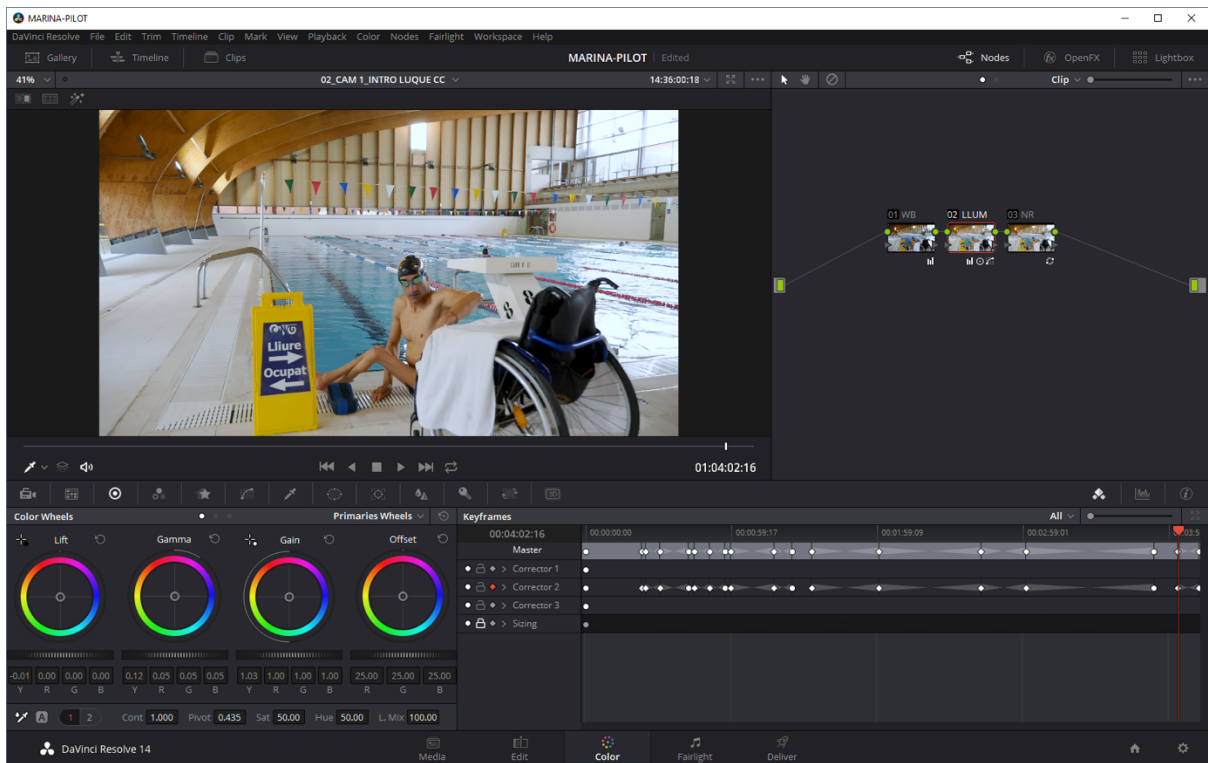
Un cop vam tenir muntada la introducció del capítol, vam passar al bloc 2: l'entrevista. Va ser molt sistemàtic amb l'opció de l'editor Adobe Premier que et permet realitzar amb multi càmera. En una primera reproducció vam poder seleccionar quina de les

dues càmeres volíem a cada instant. Sí que és veritat que després, vam tornar a revisar-ho tot i vam decidir eliminar algunes parts de l'entrevista.

Durant el procés de muntatge m'he hagut de replantejar si deixar-hi depèn de quin contingut. Haig de reconèixer que l'entrevista es va posar una mica tensa quan vam començar a parlar sobre la vida personal de Miguel Luque. No eren preguntes compromeses, però sí que implicaven parlar, tot i que d'una manera molt difuminada, de la seva família. Això no va agradar a l'entrevistat i ho va deixar ben clar. En el moment, perquè en Marc no se sentís cohibit, vaig intentar redirigir les preguntes. Aquestes són situacions que es poden donar molt sovint, i no hi ha cap problema. És més, molts periodistes ho busquen. Provocar, dic. Aquest no era el cas i tampoc era un contingut imprescindible, el que hem acabat eliminant. Si el podem obviar, ens estalviem que una de les dues parts se senti malament. Amb això vull dir que durant la postproducció vam haver de prescindir d'algunes parts. D'aquesta manera, el guió inicial es va anar transformant fins al que és la proposta final.

Quant a la correcció de color, vam utilitzar el programa DaVinci Resolve 15 per intentar equilibrar el color i la llum de totes les seqüències. Així aconseguim que hi hagi uniformitat i continuïtat durant el capítol. Com vam gravar el pilot a partir de plans seqüències, hi ha moments en què difícilment podíem evitar el contrallum.

La música que vam escollir pel capítol pilot són cançons amb copyright. La part positiva que aquest sigui un projecte acadèmic és que ens podem permetre triar qualsevol tema. De totes maneres, en el cas que alguna televisió s'interessés per el format (ja que aquest és un programa pensat per aquest mitjà) tampoc hi hauria problema. Les televisions tenen comprats els drets d'emissió a l'SGAE. Aquestes són les cançons que apareixen al pilot: Crystal Fighters - You & I, Alt-J - Dissolve Me, Two Door Cinema Club - Something Good Can Work i Belize – Egos.

La tècnica per escollir el grafisme de 'Sobre rodes' ha estat "anar provant". Que si ara aquesta animació, que si ara aquest to de blanc, etc. No ens hem posat límits a l'hora de ser creatius i "poc formals". Personalment penso que hem aconseguit trobar un estil que s'escau molt amb el format del programa. De fet, estic segura que li dona personalitat. L'edició del grafisme ha estat la que vam allargar fins a l'últim moment d'exportar la darrera versió del programa, ja que em va costar molt escollir el nom del programa.

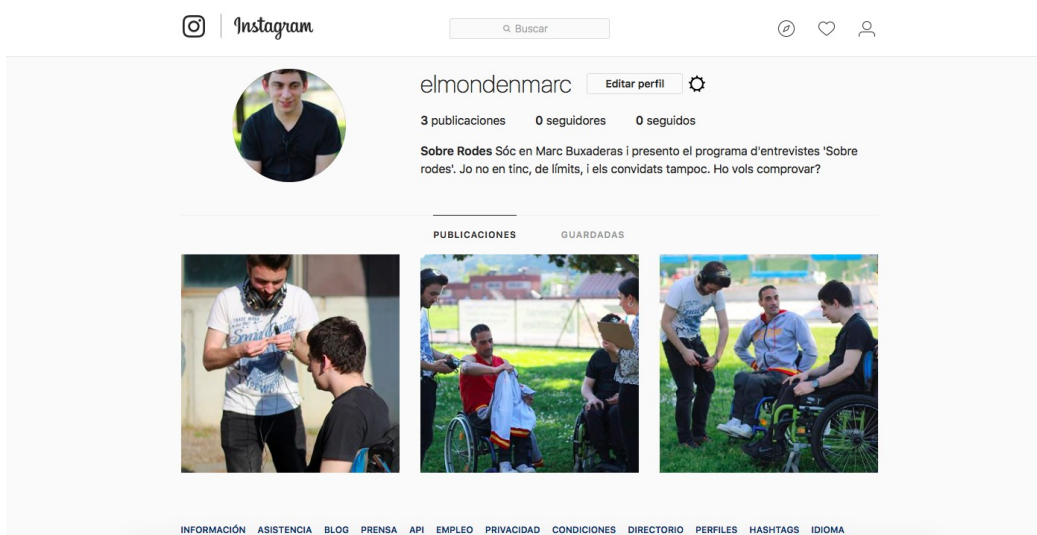
Un cop vam acabar de muntar el capítol pilot, vam recuperar el projecte del *teaser* per a afegir-hi el grafisme. En aquest cas només calia el nom del programa i del presentador. També vam recrear una cortineta d'entrada i sortida, com a les promocions de programa de Televisió de Catalunya.

10. XARXES SOCIALS

'Sobre rodes' és un programa que està pensat per anar més enllà de la pantalla del televisor. L'objectiu és que el format sigui el màxim de transmèdia possible, i per fer-ho, cal crear contingut exclusiu per les xarxes socials. Aquesta és la proposta:

10.1. Instagram

En Marc Buxaderas tindrà el seu propi compte a Instagram i hi penjarà contingut al qual només hi podran accedir els usuaris que el segueixen a la plataforma. Quin serà el contingut? En Marc podrà avançar el que passarà als pròxims capítols: convidat, temàtica, etc. i ho farà a través de vídeos i fotografies d'abans, durant o després d'un rodatge i inclús en el seu dia a dia. De per si en Marc ja és una persona que té molt carisma i molt sentit de l'humor i crec que ho podria transmetre molt bé a través d'aquesta xarxa social, que està en alça quant a nombre d'usuaris.

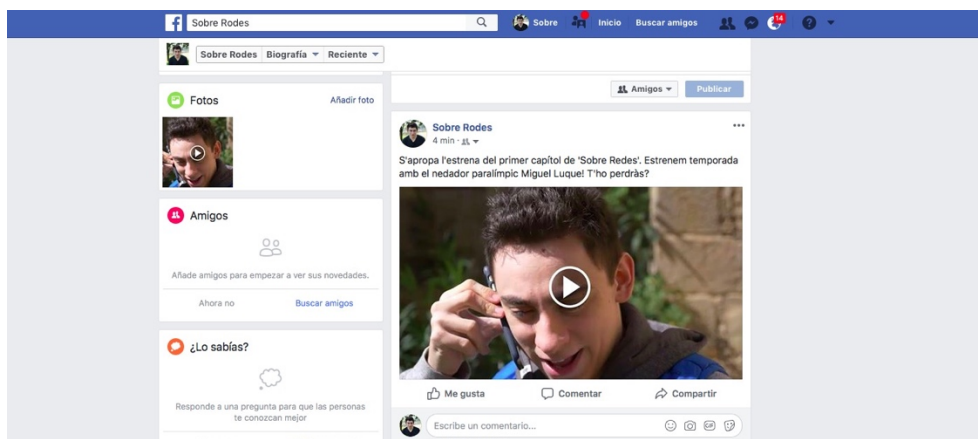
10.2. Twitter

La idea és crear el hashtag **#SobreRodes0nº** per a cada programa perquè l'audiència pugui comentar en directe sobre el programa a través de Twitter. El dia d'avui, és gairebé impensable estar mirant la televisió i no tenir el mòbil a la mà. En tot moment estem pendents de les nostres xarxes socials; ja siguin les de missatgeria instantània com WhatsApp fins a d'altres més espontànies com Twitter. És per això que crec molt interessant incentivar que es comparteixi el debat que un pot tenir amb la seva família al sofà de casa durant l'emissió del programa, però a través d'una piulada. El hashtag es publicarà cada dilluns minuts abans del directe des del compte oficial del programa.

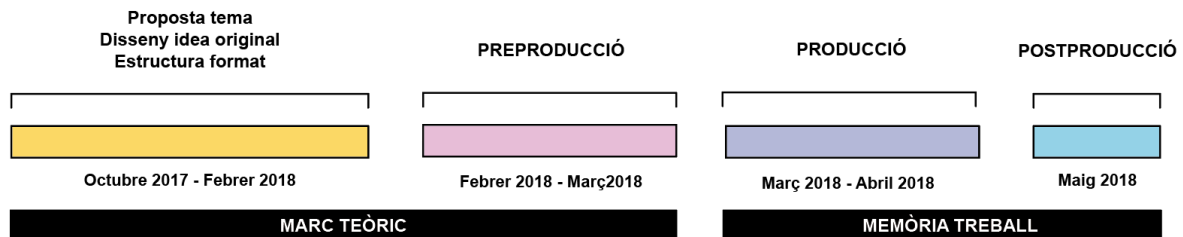
10.3. Facebook

El Facebook és una xarxa social que cada vegada va perdent més força a Espanya. És cert, però, que continua tenint el seu públic. Em sembla molt bona eina per a compartir fragments del capítol que ja s'ha emès, o inclús les promocions i els avanços dels pròxims programes. A més, s'hi pot afegir l'enllaç de la pàgina web on els usuaris podran trobar les càpsules a la carta.

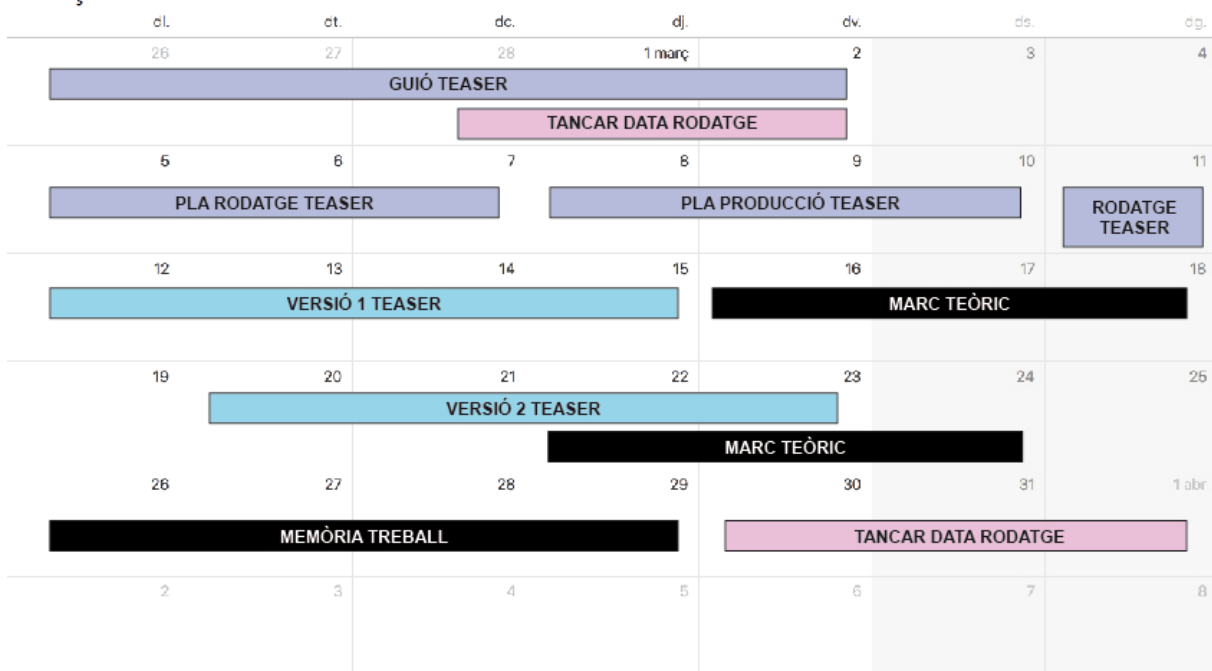
11. CRONOGRAMA DE TREBALL

A continuació exposaré la manera en què s'ha dividit la feina al llarg d'aquests mesos. El volum més gran de treball s'ha concentrat al març i l'abril, especialment perquè és on hi ha hagut les jornades de rodatge i muntatge. En un cronograma, dividit per fases, la realització del Treball de Fi de Grau queda de la següent manera:

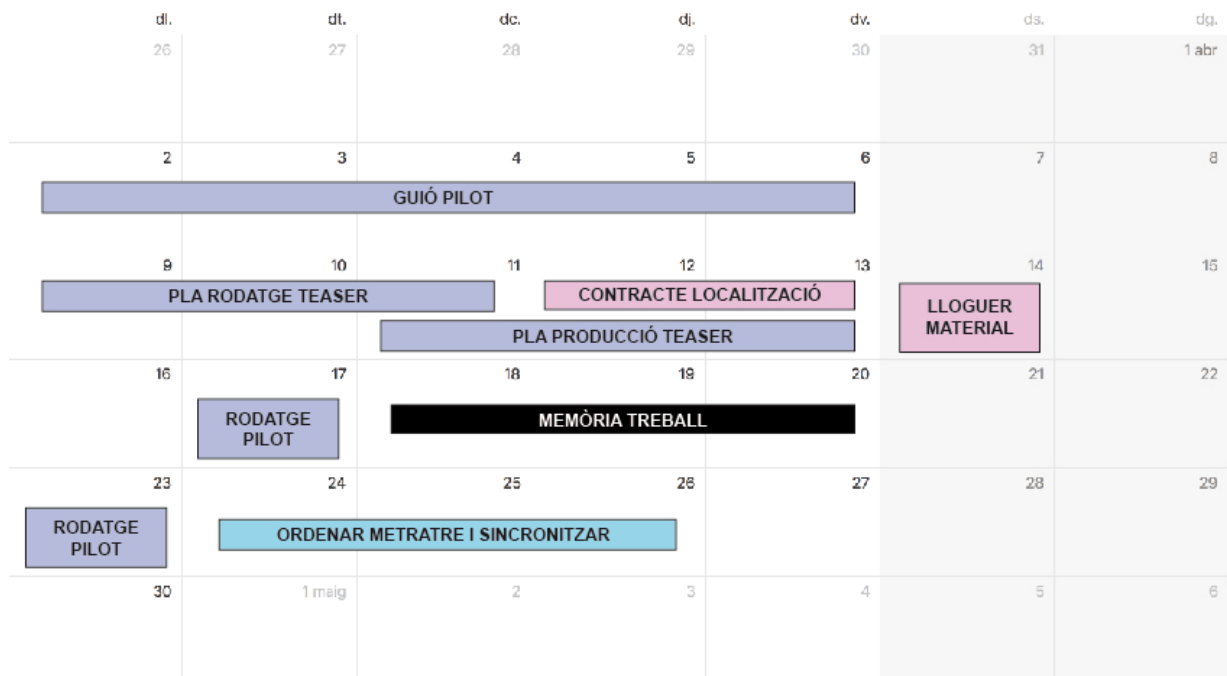
El mes de març és quan va començar el gruix més gran de la producció del programa. La feina es va centrar, majoritàriament, en elaborar el guió/escaleta, el pla de rodatge i el pla de producció. Després van arribar les jornades de rodatge. En primer lloc, la del *teaser*. Pel que fa a la gravació no va tenir gaire complicació tècnicament. Finalment vam estar més hores de camí a la localització, l'església d'Aguilar de Segarra, que les que vam invertir en el rodatge. La veritat és que, el que em va portar més mals de cap va ser quadrar les agendes i trobar les dates de rodatge que anessin bé tant a l'equip com als talents.

març de 2018

I vaig acomiadar el març amb la data de rodatge del pilot tancada. Aquesta vegada, va ser quasi forçada. Se'm començava a tirar el temps a sobre i quedava encara la part més important del projecte per gravar. Amb molta sort, l'equip va fer un esforç extra per reservar-se el 17 d'abril a la tarda. Inclús la Paula Romero i en Jordi Casals van demanar festa a la feina expressament. Gravar entre setmana i un dia laborable té l'inconvenient afegit que en molts casos la gent treballa. D'aquesta manera, vaig començar el mes d'abril amb el disseny de l'esquelet del capítol pilot. Era difícil fer-me'n a la idea sense haver vist la localització. Per això vaig contactar en quant vaig poder amb el Club Natació Granollers i vaig solucionar el tema de permisos de gravació amb el contracte. Després de preparar el pla de rodatge i el pla de producció, i reservar el material pertinent, va arribar el 17 d'abril vam rodar. Després del rodatge em vaig donar un temps per mirar tots els clips, ordenar-los i pair-ho tot. Mentrestant vaig aprofitar per anar redactant la memòria del treball, que ja havia començat al març. Havia quedat pendent una seqüència per gravar: la introducció amb l'entrenament a l'interior de la piscina amb Miguel Luque. La tercera jornada de rodatge sí que va ser, literalment, un moment (20 minuts per ser més exacte).

abril de 2018

El maig l'he dedicat, exclusivament, a la postproducció del capítol pilot i ultimar els detalls del teaser com ara el grafisme. El dia de muntatge més intens que recordo va ser el dissabte 5 de maig. Vam quedar amb en Mateu a les 10h del matí i fins a les 18h que vam estar editant el programa. Jo sóc del parer que com més vegades et mires i remires una cosa, més defectes li trobes. Entres com en un bucle interior de negativitat. És per això que vam decidir reposar el muntatge fins al dissabte següent. De totes maneres, ja teníem l'estructura del programa muntada. En Mateu, a més, es va dedicar a fer la correcció de color i a començar a provar el grafisme. De totes maneres, no ho vam tenir llest fins al 12 de maig.

maig de 2018

di.	dt.	dc.	dj.	dv.	ds.	dg.	
30	1 maig	2	3	4	5	6	
		VERSIO 1 PILOT					
7	8	9	10	11	12	13	
MEMÒRIA TREBALL			VERSIO DEFINITIVA PILOT			PRIMERA VERSIO TFG	
		VERSIO DEFINITIVA TEASER					
14	15	16	17	18	19	20	
21	22	23	24	25	26	27	
28	29	30	31	1 juny	2	3	
4	5	6	7	8	9	10	

12. PRESSUPOST

Pressupost 'Sobre rodes'

Equip humà			
Ítem	Unitat	Cost (setmana 45h)	Total
Director	1		
Producció	1	1.048,63 €	1.048,63 €
Operador de càmera	3	821,30 €	2.463,90 €
Tècnic de so	1	806,63 €	806,63 €
Ajudant de direcció	1	1.019,08 €	1.019,08 €
Director de fotografia	1	1.173,28 €	1.173,28 €
Script	1	617,00 €	617,00 €
Edició	1	1.008,87 €	1.008,87 €
			8.137,39 €

Material de rodatge			
Ítem	Unitat	Cost (24h)	Total
Càmera Lumix GH4R	1		
Ronin MX	1		0,00 €
Gravadora Zoom	1	39,00 €	351,00 €
Micròfon corbata inhalàmblic	2	39,00 €	702,00 €
Micròfon de perxa	1	39,00 €	351,00 €
Sony HDRFDR-X1000V-4K	1	20,00 €	180,00 €
Trípode	2	15,00 €	270,00 €
Canon 1200D	1	25,00 €	225,00 €
Canon 100D	1	25,00 €	225,00 €
Auriculars	1	0,00 €	0,00 €
			2.304,00 €

Aquest Treball de Fi de Grau s'ha realitzat amb un pressupost mínim. Per una banda, hi ha la inversió que ha suposat el projecte en les diferents parts del procés i per altra, la quantitat de diners que suposaria produir un contingut amb aquestes característiques a la indústria audiovisual. Com aquest és un treball professionalitzador, presentaré la segona opció. En el meu cas, l'equip de persones que m'han ajudat especialment durant el rodatge i el muntatge del programa, ho han fet de manera desinteressada i amb un cost 0. Al món laboral, però, serien professionals que cobrarien un sou. També s'ha de tenir en compte quant hauria

valgut tot el material que hem hagut d'utilitzar durant el rodatge. El pressupost que equivaldria a la producció d'una temporada de 4 capítols de 10 minuts cadascun està també desglossat a la pàgina 21 de l'Annex. Els costos corresponen al model de la taula salarial que va publicar el BOE el 2017, i està calculat per setmana amb 45 hores laborables. Això vol dir dedicar 5 jornades de 9 hores a la producció de 40 minuts de metratge, que es transformen en 4 càpsules televisives. En el cas de l'equip tècnic, els preus de lloguer corresponen a la pàgina AvisualPro de Barcelona.

Finançament

Per un format de programa com aquest hi veig molta cabuda a un pla de finançament de producte o *product placement*. Són molts els programes de televisió, especialment de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que inclouen aquesta estratègia als seus continguts. Es tracta d'incorporar al contingut una marca d'una manera subtil. No cal amagar que estàs fent publicitat d'un producte, quan és evident, però sí que quedi de la manera més natural i incorporada possible al format. Un exemple és el programa 'Cases d'algú' d'en Joan Maria Pou que sempre acaba amb un brindis de cervesa Estrella Damm entre el presentador i el convidat de cada capítol.

La idea és buscar la marca d'una empresa amb una filosofia d'empresa que sigui el màxim de semblant possible als principis de 'Sobre rodes' i que pugui fer publicitat d'un producte que estigui en sintonia amb el programa. És evident que no seria ètic fer publicitat d'una beguda alcohòlica quan el presentador només té 18 anys. D'aquesta manera jo proposo que una opció podria ser aplicar el *product placement* amb la marca de cotxes Ford, per exemple. És un element que hauria d'aparèixer sí o sí a cada capítol, i no suposaria cap mena de problema incorporar-ho al format. Ford és un exemple, perquè en aquest cas és el que hem utilitzat.

13. CONCLUSIONS

El Treball de Fi de Grau és un projecte que d'entrada espanta, i que durant els 4 anys de carrera mires des de lluny amb respecte. La idea de professionalitzar el projecte audiovisual de final de carrera era molt ambiciosa, en un inici (molt inici). Amb els dies vaig posar els peus a terra i em vaig adonar que, potser, per disponibilitat de temps i recursos no podia aspirar tan alt. Bé doncs, quan em vaig plantejar el treball tenia clars dos objectius: professionalitzar el projecte i emportar-me'n una bona experiència (personal i professional). Quan parlo de professionalitzar el Treball de Fi de Grau em refereixo a abordar el format més enllà d'un treball acadèmic: trobar una bona idea i conèixer algú a qui li agradi, i qui sap, potser aquest algú és un productor audiovisual. Aquest és un objectiu que ha quedat una mica difuminat amb el pas dels mesos. La primera conclusió que extrec d'aquest treball és que treballar en el disseny d'un format audiovisual, en aquest cas d'un programa de càpsules televisives, és molta feina per una sola persona i es necessita molt temps per treballar-hi. La inspiració és quelcom que no sempre arriba quan ho desitges, i en un projecte com aquest el temps juga en contra. En el meu cas m'hi he trobat diverses vegades durant el procés. Moments de dir "Marina, decideix alguna cosa ja, i posa't a treballar si no no arribés a temps d'entregar el Treball de Fi de Grau". Un exemple molt clar és el del nom del programa. Literalment l'he decidit la mateixa setmana de l'entrega. Em trobava en el punt d'edició del grafisme del programa, i sense títol pel format no podia renderitzar la versió definitiva. Fins aleshores li he estat donant moltes voltes al nom del programa i cap idea em semblava suficient original i bona. Finalment em vaig decantar per 'Sobre rodes'. Personalment no m'encanta, però com a mínim és identificable amb el projecte.

Aquesta és la primera vegada que m'aventuro a dirigir i produir un projecte d'aquestes característiques tota sola. Sí que al llarg del procés he comptat amb l'ajuda de molts bons amics, familiars, professionals de la comunicació i doctorats en la matèria. Però no és el mateix a estar rodejada d'un equip humà que hi treballa i s'involucra de ple, igual que una mateixa, des del principi fins al final. Des del principi he demanat opinió a persones de confiança abans de fer un pas endavant. Sóc una persona que m'agrada saber què opina la resta quan estic treballant en un contingut audiovisual. Pot ser que al meu estigui tot molt clar però que després el missatge no arribi de la

mateixa manera a la resta del món, per això penso que sempre va bé compartir-lo amb altres persones. Quan treballes en el guió d'un programa, per exemple, aquest intercanvi és continu. Això és el que més he trobat a faltar durant la realització del Treball de Fi de Grau. Una altra conclusió, per tant, és que el treball en equip és imprescindible. Tot el que et permet el treball en equip en un projecte audiovisual és meravellós. He après a delegar feines i també que l'especialització o dominar molt sobre una feina és molt positiu. Crec que part de la capacitat de liderar un projecte és saber repartir les tasques a persones amb les quals confies i comparteixes la mateixa filosofia a l'hora de treballar.

Després de "donar a llum" aquest format tinc molt clar que l'essència del programa és, sense dubte, en Marc Buxaderas. Ja ho he mencionat en alguna ocasió al llarg del treball. Del que més satisfeta estic és de donar a conèixer en Marc a la resta del món, i fer-ho a través d'un programa en el que per primera vegada compleix una de les seves passions. No sé si el jove algun dia podrà anar a la universitat i graduar-se en Periodisme. Ell tampoc ho té del tot clar. És conscient que la paràlisi cerebral no li posa les coses tan fàcils com a la resta de persones. Però com a mínim ell és no es rendeix. Si vam gravar el capítol pilot un dimarts, el divendres de la mateixa setmana es va pujar damunt d'un escenari per oferir al públic un monòleg d'una hora. No té límits ni pors, i això em sembla admirable. De tot el procés, per a mi, la fase més complicada ha estat la de preproducció. Tot i que no he tingut grans complicacions, és quan ho he patit més: determinar una data de rodatge que vagi bé a l'equip i als talents, arribar a un acord pel contracte de localització del Club Natació Granollers, etc. Els documents que vam redactar per a la cessió d'imatge i el permís per rodar a la piscina els vam adaptar a les característiques del projecte. La part contractant, en cas de la localització, no estava d'acord amb l'última clàusula del contracte i parlant-ho amb la productora executiva de Vallès Visió vaig decidir eliminar-la. Simplement hi explicava:

"El Propietari eximeix a la Productora, als seus treballadors, agents i assessors de qualsevol reclamació o demanda que pogués aparèixer, ara o en el futur, en relació amb causes de difamació, invasió de la intimitat o drets de publicitat, infracció de drets de la propietat intel·lectual o violació de qualsevol altre dret que pogués indicar-se o en relació amb qualsevol dels drets atorgats en el present contracte, i es compromet a mantenir-la indemne davant d'aquestes reclamacions o demandes."

Com al cap i a la fi aquest és un projecte acadèmic vaig preferir assegurar-me que hi podríem gravar i vaig voler estalviar-me problemes. Potser en una altra ocasió, si es tractés d'una producció "real" hagués negociat d'una altra manera les clàusules. Però no era el cas.

Quant al rodatge, d'entrada li hauria dedicat més hores. Vaig voler córrer a gravar els plans per no fer esperar a ningú. El meu pare havia de tornar a en Marc a casa seva, que no queda pas a prop de Granollers; en Miguel Luque (sense saber-ho quan vam pactar el dia i hora de rodatge) em va dir que havia de marxar a les 19h, la piscina exterior estava en obres... Jo sóc la primera responsable per no preocupar-me de visitar les instal·lacions prèviament al rodatge. Bé, de fet sí que vaig fer-ho però no més enllà de la recepció. Em va faltar temps per acostar-me amb el director de fotografia i mirar la llum, els espais on podríem gravar cada escena, etc. Em vaig confiar de les imatges que havia vist a Internet i del que m'havien explicat. De totes maneres, crec que ho vam salvar prou bé. En Luque i en Marc es cansen molt més ràpid que nosaltres d'anar amunt i avall i tampoc els podia "marejar" gaire. Gairebé totes les seqüències les vam rodar en una sola presa i amb sort van quedar prou bé. Un cop he visualitzat el capítol final diverses vegades he arribat a la conclusió que si ho hagués de tornar a fer, hauria dedicat més temps a preparar l'entrevista. No tant pel que fa a continguts, sinó estètic. Segurament ara la gravaria amb tres càmeres i trípodos i seguiria el format de realització d'entrevista "tradicional": un pla general cèntric i dos plans curts creuats per l'entrevistador i el convidat.

Del muntatge estic molt contenta. Crec que hem sabut treure-li molt profit al metratge, tant en el cas del teaser com del capítol pilot. La música, el grafisme... en general, un missatge alegre i positiu, que és el que volia aconseguir. Vam poder treure 10 minuts "bons" de contingut, i crec que és una bona durada estàndard pel format de càpsules televisives. Segur que amb el temps el format es podria millorar d'una manera o una altra. Aquest és un programa d'entrevistes amb la peculiaritat que el noi que la presenta és una jove de 18 anys amb paràlisi cerebral. Que l'equip aparegui a la imatge em va semblar una bona opció des del principi que va sorgir la idea. De la manera que ho hem fet no n'estic encara del tot segura que sigui la millor, però personalment no em desagrada. No sé si en algun cas hi ha alguna persona que es

pregunta si és de manera voluntària o una equivocació, però crec que els crèdits finals evidencien que no es tracta de cap error.

En conclusió, em sento satisfeta amb el Treball de Fi de Grau. Considero que és una primera prova del que algun dia podria ser 'Sobre rodes' a la televisió. Del que és avui dia el programa es podrien millorar moltes coses segurament amb el consell de professionals.

14. AGRAÏMENTS

Aquest Treball de Fi de Grau no seria possible sense l'equip humà que m'ha acompanyat des del principi, quan els ho he demanat. De manera desinteressada i entregada. Gràcies a:

A en Marc Buxaderas i la seva família

Perquè com ja he dit moltes vegades al llarg del treball, en Marc és l'essència d'aquest projecte i sense ell no tindria sentit. A la seva família per posar-m'ho tot tan fàcil i donar-nos suport en tot moment.

A en Miguel Luque

Per dir que sí a la primera, sense saber molt sobre el projecte. Pel temps d'espera durant el rodatge. Per deixar-se entrevistar pel Marc i obrir-se sentimentalment a parlar de la teva vida personal.

Al meu tutor, el Dr. Joan Frigola

Pel suport des del primer moment en què vaig demanar-li la tutoria del Treball de Fi de Grau. Per ajudar-me a posar en ordre les idees, redirigir el format cap al millor resultat i donar-me suport en tot moment a les decisions que he anat prenent al llarg del procés.

A en Mateu Camps

Per les hores, la dedicació i la paciència (sobretot la paciència). Per materialitzar les meves idees al resultat final, i fer-ho tan bé.

A la Natàlia Maymó, la Paula Romero, el Jordi Casals, l'Anna Bujons i l'Oriol Rojas

Per ser-hi sempre. Per ajudar-me sempre que us ho demano, sigui quin sigui el moment, el motiu, el lloc...

A la meva família, en especial el meu pare

De nou, per la paciència i per ajudar-me sempre que ho he necessitat durant el procés. Pels diners invertits perquè la vostra filla estudiï la carrera que vol.

A Ràdio Televisió de Cardedeu

Per ser la meva segona escola. I per cedir material sense cap problema ni cost.

Al Club Natació Granollers

Per cedir les seves instal·lacions pel rodatge del capítol pilot.

A la Noelia Cortés d'Amics d'en Biel

Perquè si haguessin organitzat el torneig de bàsquet en cadira de rodes no hauria conegut a en Marc. I per aquella primera trobada a Mataró.

15. BIBLIOGRAFIA

Izquierdo, C. (2017). *Más allá de las etiquetas: Cambio de actitudes hacia las personas con discapacidad intelectual* (Treball de Fi de Grau. Universidad Francisco de Vitoria, Madrid). Recuperado de

<http://ddfv.ufv.es/bitstream/handle/10641/1351/TFG%20Cristina%20Izquierdo%20Garc%C3%ADa%20repositorio.pdf?sequence=5>

Vilamajor, Q. *Què és el Món del Quim?* [Entrada blog]. Recuperat de

<https://elmondelquim.wordpress.com/sobre-el-blog/>

16. FILMOGRAFIA

Casa Nostra Casa Vostra (Dir.). (2017). *Vides Aturades* [Programa de televisió]. Barcelona: Estudi Carmel: Televisió de Catalunya. Recuperat de

<http://www.ccma.cat/tv3/vides-aturades/>

Costa, A i Crusellas, L i Puig, J (Real.). (2017). *La Plana Records* [Programa de televisió]. Vic: La Plana Records. Recuperat de

<https://www.youtube.com/watch?v=6roebh0g9-g>

Luzuriaga (Real.). (2014). *Ruta 66* [Programa de televisió]. Los Ángeles. Recuperat de

<https://www.youtube.com/watch?v=5vyKx1YJu0s&index=1&list=PLopLBq6Qs-SnfvWkMnsyNYhixIU40VQhL>

Mabilon, L (Prod.) i Vila, E (Dir.). (2018). *Al cotxe!* [Programa de televisió]. Barcelona: Televisió de Catalunya. Recuperat de

<http://www.ccma.cat/tv3/al-cotxe/capitols/>

Moreno, F (Prod.) i Om, A (Dir.). (2014). *El convidat* [Programa de televisió]. Barcelona: Televisió de Catalunya. Recuperat de

<http://www.ccma.cat/tv3/el-convidat/capitols/>

Pardos, J i Pahissa, M (Prod.) i Masllorens, R (Dir.). (2013). *El Foraster* [Programa de televisió]. Barcelona: Brutal Media: Televisió de Catalunya. Recuperat de

<http://www.ccma.cat/tv3/el-foraster/>

Ribalta, M (Prod.) i Merseguer, E (Dir.). (2018). *Cases d'algú* Programa de televisió]. Barcelona: DLO Producciones: Alça Manela: Televisió de Catalunya. Recuperat de <http://www.ccma.cat/tv3/cases-dalgu/>